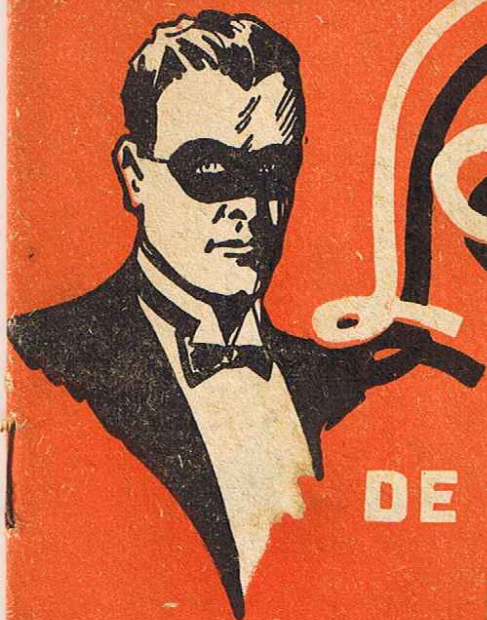

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

In het barre Noorden

Nr 2143

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

IN HET BARRE NOORDEN

HOOFDSTUK I

DE WEG TERUG

Het was omstreeks vier uur in de ochtend, toen een kleine renwagen, blijkbaar zeer snel en van een krachtige motor voorzien, in suisende vaart langs de straatweg reed, die zich van New York uitstrekt in noordelijke richting en die dicht bij de hoofdstad op twee plaatsen wordt doorgesneden door de spoorweg van New York naar Chicago.

Er zaten drie mannen in de auto, waarvan twee naast elkaar, vooraan.

Die beide mannen waren John Raf-

fles, de Gentleman-Inbreker, en zijn trouwe vriend Charles Brand en het zou spoedig genoeg blijken dat de Grote Onbekende, Charles Brand en de chauffeur, James Henderson, op dit zonderlinge nachtelijke uur hierheen had gevoerd, op een punt door de gehele Atlantische Oceaan gescheiden van Londen, de woonplaats van Raffles, waar hij sedert enige jaren woonde onder de naam van Lord William Aberdeen.

De beide grote schijnwerpers van de renwagen wierpen een helder licht over

de brede straatweg en het was mogelijk, minstens een kilometer vooruit te zien, hetgeen ook wel nodig was bij de snelle vaart van het voertuig, die weinig minder dan honderd kilometer per uur bedroeg.

Niet ver van de grens van de wereldstad matigde Brand eensklaps de vaart van de renwagen, die hij met vaste hand bestuurde.

Hij had in de verte een tegenligger, een grote, grijsgeschilderde auto ontwaard, die snel kwam aanrijden.

De jonge man vestigde een vragende blik op Raffles, die zwijgend naast hem gezeten was, als wilde hij uit zijn mond vernemen wat hij te doen had.

Maar hij moest Raffles, die in diep gepeins verzonken scheen te zijn, met de elleboog aanstoten, teneinde hem opmerkzaam te maken op het naderende voertuig.

Nu pas keek Raffles op, en toen hij de snel naderende auto ontwaarde, zei hij:

— Dat is, naar ik meen, de auto van de politie; ik geloof dat ik de uniformen reeds kan onderscheiden.

— Wat zal ik doen?

— Ik zou er de voorkeur aan geven, hen voorbij te rijden, tenminste wanneer dat mogelijk is. Ik ben er volstrekt niet op gesteld, om mij nader met de heren der politie in te laten, en hoe eerder ik weer naar Londen kan teruggaan, hoe liever het mij zijn zal! Mijn zaken hier te New York zijn geëindigd en je weet, dat in de Engelse hoofdstad mij een taak wacht, die ik gaarne zo spoedig mogelijk wil afwikkelen!

Daar de weg hier juist versmalde, was Brand wel verplicht, uit voorzichtigheid de snelheid van de wagen nog iets meer te temperen, maar nu remde de chauffeur van de politieauto, nadat hij zijn wagen op het midden van de weg had gebracht, ook, de man, die naast hem zat, hief de hand op en Brand was wel genoodzaakt zeer langzaam te rijden, daar de doorgang tus-

sen de stilstaande politieauto en de berm van de weg slechts zeer smal was.

— Rijd zo ver mogelijk door beval Raffles op zachte toon. Hoe verder je kunt komen, hoe beter.

Behendig stuurde Brand de renwagen in de nauwe doorgang, waar zo weinig plaats was, dat de wielen van de beide auto's elkaar bijna raakten.

— Hebt gij niet gezien, dat ik de hand ophief? riep de brigadier in de politieauto, op luide toon. Weet gij niet wat dat betekent?

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, ik had het niet gezien! antwoordde Brand op nederige toon.

— Waar komt gij met die auto vandaan?

— Van Newhaven antwoordde Raffles.

— Is het uw gewoonte om zo laat in de nacht te reizen? ging de brigadier voort.

— Ik reis altijd 's nachts, wanneer ik haast heb! gaf Raffles bedaard ten antwoord.

De brigadier bromde iets voor zich heen, bekeek de auto argwanend en zei toen tot een van de acht agenten, die zich met hem in het grote voertuig bevonden:

— Die wagen lijkt merkwaardig veel op de auto, die dat groene ding achterna zat, waarmee die vervloekte Erle Wilson vluchtte, nadat zijn aanslag op het politiebureau mislukt was.

De agent knikte bevestigend, en het wantrouwen van de brigadier scheen toe te nemen.

Hij keek de drie mannen in de renwagen achtereenvolgens scherp aan en vroeg toen:

— Zeg mij eens, als gij van Newhaven komt, dan hebt gij misschien wel een groene auto, een open wagen, met een Amerikaanse kap, gezien, waarin twee personen gezeten waren, één met vuurrood haar?

— Ja, dat heb ik, antwoordde Raffles laconiek.

— Gij hebt hem gezien? riep de brigadier verheugd uit. Averij met de motor?

— Zo zou men het kunnen noemen! antwoordde Raffles ironisch. Er is namelijk van de gehele auto weinig meer over dan een paar handen vol splinters, en die kunt gij vinden op de spoorbaan bij de tweede overweg! De groene auto, waarvan gij spreekt, is midden op de overweg aangereeden door de snel-trein van Chicago naar New York en de beide inzittenden zijn gedood.

— Wat is dat? Zijt gij getuige van dat ongeluk geweest? riep de brigadier uit.

— Zo is het, mijnheer, antwoordde Raffles.

— Hoe gebeurde het?

— Heel eenvoudig; er was naar het scheen, op dat ogenblik, geen benzine meer in de tank en de wagen wilde niet verder, juist toen hij midden op de rails stond. Een van de twee mannen, die er in zaten, wilde er nog uitspringen, maar het was reeds te laat. De locomotief greep de wagen en verbrijzelde hem letterlijk.

De brigadier scheen een ogenblik na te denken, waarbij zijn blikken voortdurend gevestigd bleven op Raffles.

Toen vroeg hij, alsof hem eensklaps iets inviel:

— Laat me uw rijbewijs zien.

— Dat kan ik u tot mijn spijt niet tonen, mijnheer de brigadier. Ik heb er geen. Ik heb deze wagen gehuurd. Het is mijn eigendom niet.

— Toon mij het reçu.

Raffles haalde een klein papiertje te voorschijn, een bedrukt formulier en gaf het de brigadier, die het inkeek en daarop uitriep:

— Gij hebt deze auto dus vannacht om twaalf uur gehuurd bij Dickson in de 21ste straat. Dat is heel merkwaardig.

— Hoe zo? vroeg Raffles volkomen rustig, maar op dat ogenblik had hij zijn revolver in de rechtervuist, verborgen

in de sliep van zijn jas.

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer. Heden nacht had er een overval plaats in het politiebureau in de 21ste straat en het is volstrekt geen geheim, dat die overval beraamd werd door een zekere Erle Wilson, een misdadiger van Engelse nationaliteit, die in het geheim met een schip was overgestoken en die hier kwam zoeken naar een vrouw, Ella Manoury geheten, die vroeger zijn minnares en medeplichtige was geweest en die nu in het bewuste politiebureau zat opgesloten, in afwachting dat ze naar de gevangenis zou worden overgebracht.

— Welzo, zeer belangwekkend, kwam Raffles op spottende toon. En wat wilde die Wilson eigenlijk van haar?

— Hij wilde haar met behulp van een paar helpers door de tralies van haar cel neerschieten, uit vrees dat die vrouw hem en de geheimen van het Genootschap van de Gouden Sleutel, waarvan hij de chef is, of liever was, want als gij de waarheid spreekt, moet hij nu dood zijn, zou verraden. Maar de politie was gewaarschuwd door iemand, die gij waarschijnlijk toch niet zult kennen, en als een onzer geen onhandigheid had begaan, dan hadden wij hem op de binnenplaats van het politiebureau kunnen vatten. Hij wist echter over een muur te klauteren en vluchtte in een gereedstaande auto, maar werd al spoedig achtervolgd door een renwagen en nu is het merkwaardig, dat die zo bijzonder veel gelijkt op uw auto, die in een garage op honderd pas afstand van het bureau werd gehuurd en dat zich in die renwagen eveneens drie personen bevonden.

— Hoe langer hoe belangwekkender, hernam Raffles onverstoorbaar, en waarom deelt gij mij dit nu eigenlijk allemaal mee?

— Omdat ik half en half vermoed, mijnheer, antwoordde de brigadier, dat gij meer van die achtervolging afweet dan ge thans wel wilt laten merken, en daar er een man is, die daarvan op de

hoogte kan zijn, dezelfde man, die de politie inlichtte en haar op het spoor van die Wilson bracht, zo zult gij zelf inzien, dat mijn wantrouwen wel enigszins gerechtvaardigd is.

— Welk wantrouwen, mijnheer, vroeg Raffles met een onschuldig gezicht, maar tegelijkertijd stootte hij Brand aan, die naast hem zat, als om hem te waarschuwen.

— Kom, kom, mijnheer, houd u niet van de domme, riep de brigadier ongeduldig uit. Gij begrijpt mij zeer goed en ik zal genoodzaakt zijn u te verzoeken mij naar de commissaris van politie te vergezellen.

— Gij zijt een eigenaardig man, riep Raffles spottend uit, laten we een ogenblik aannemen, dat uw dwaas vermoeden inderdaad gegrond is, dan getuigt het toch van een groot gemis aan hoffelijkheid en grote dankbaarheid, dat gij de man, die een zeer gevaarlijk misdadiger, een driedubbele moordenaar aan de politie heeft willen overleveren, moeilijkheden wilt veroorzaken.

— Dat is een zaak, die mij niet aangaat, hernam de brigadier kortaf. Ik heb slechts mijn plicht te doen. De Londense justitie zoekt reeds lang naar een zekere John Raffles. Wij weten zelfs, dat hij hier is. Hij was de man, die ons op het spoor bracht van de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel en al zijn wij hem daarvoor dank verschuldigd, wij moeten bedenken, dat er nog altijd een premie van duizend pond sterling op zijn aanhouding is gesteld. Nu vind ik u hier op een weg, waarop heinde en ver geen levend wezen te bespeuren is, op een zeer zonderling uur van de nacht in een renwagen, die ge pas om twaalf uur gehuurd hebt in de garage, vlak bij ons politiebureau gelegen, waardoor uw bewering dat gij uit Newhaven komt al evenmin kan stand houden. Wij herkennen bovendien die wagen, kortom, ik zou het mij zelf zeer kwalijk nemen, als ik mij niet deugdelijk overtuigde van uw identiteit. Ik zou

u dus de raad willen geven, geen tegenstand te bieden en mee te gaan. Gij moet in onze auto plaats nemen, met een van uw metgezellen. Twee van de agenten kunnen in uw auto overgaan.

— Neen, voor die regeling gevoel ik niets, zei Raffles glimlachend, en daarom heb ik de eer u te groeten, mijnheer de brigadier. Vooruit Charles, rijd op.

Nog onder het spreken had Raffles zijn revolver te voorschijn gehaald en een kogel door een van de achterbanden van de politieauto gejaagd, die met een luide knal sprong.

Bliksemsnel had Charles de gangwiel overgehaald en daar hij de motor niet had afgezet, zette de wagen zich dadelijk in beweging, en in het voorbijgaan zond Raffles nog een kogel door het reservewiel met de opgepompte band, die achter aan de politieauto was bevestigd.

Dit alles had zó snel plaats gehad, dat de renwagen reeds vijftig meter weg was, vóór de agenten van hun schrik en verbazing bekomen waren.

De brigadier tierde en vloekte als een heiden en zond de vluchtelingen een paar revolvergeschoten achterna, die begriepelijkerwijze in de duisternis geen doel troffen en een paar minuten later was de renwagen reeds buiten schot.

— Zouden zij ons niet kunnen achtervolgen? vroeg Brand, die zich diep over het stuur gebogen had.

— Alleen wanneer zij kans zien op drie wielen te rijden! antwoordde Raffles. En zelfs met vier zouden zij moeite hebben ons in te halen, want wij lopen veel harder, en zij moeten de wagen eerst nog laten keren.

— Maar er loopt een telegraafdraad langs de weg, Edward, vervolgde Brand. Zouden zij geen toestel bij zich hebben om op iedere plek te kunnen telefoneren of seinen?

— In normale omstandigheden is iedere Amerikaanse politieauto met zo'n toestel uitgerust, Charles, hetwelk binnen weinige ogenblikken met die tele-

foondraad in verbinding kan worden gebracht. Maar wij behoeven ons niet de moeite te geven, die draad door te knippen. Daar zijn de eerste huizen van New York reeds.

— Waar moet ik naar toe rijden?

— Je zult de stad in haar volle breedte moeten doorrijden. Wij moeten haar aan het zuiden weer verlaten. Volg dan de straatweg naar Cedar Creek. Onze vliegmaschine is, zoals je u nog zult herinneren, op een kwartier gaans van de badplaats veilig opgeborgen bij onze brave landbouwer en ik wil dit land liefst zo spoedig mogelijk verlaten, om mij er van te overtuigen dat alles in orde is met Ella Manoury, de ongelukkige vrouw, die ik aan de klauwen van Erle Wilson, wiens ledematen thans verstrooid liggen over de spoorbaan, hebben kunnen ontrukken.

— Zij bevindt zich immers veilig in je landhuis, Edward, riep Brand uit.

— Dat hoop ik, hernam Raffles ernstig.

— Maar wat zou haar daar kunnen overkomen?

— Dat kan niemand zeggen. Ik heb haar weliswaar verzocht zich in acht te nemen, maar het Genootschap van de Gouden Sleutel heeft overal zijn spionnen en een ongelukkig toeval is voldoende om een van de bandieten haar spoor te doen hervinden. Het minste gevolg daarvan zou zijn, dat zij mijn beschermeling, die door de politie ijverig gezocht wordt, aanstonds aan de Justitie zouden overleveren.

De renwagen raasde intussen door de volkomen verlaten straten van New

York en volgde al spoedig de Broadway, welke de stad als het ware door midden snijdt, om ongeveer anderhalf uur later New York weer aan de zuidzijde te verlaten.

Zonder ophouden reed de kleine, snelle wagen voort, de straatweg op, die naar Cedar Creek voert, welke badplaats per trein in een uur tijds is te bereiken, maar Brand legde die weg af in iets meer dan vijf en dertig minuten.

Het was reeds volkomen dag, toen de auto eindelijk een brede grintweg insloeg, die van de badplaats in westelijke richting loopt en om half acht in de ochtend stond de wagen eindelijk stil voor de brede poort van een grote boerderij, waar alles reeds vol leven en beweging was.

Hier was het, dat Raffles de wonderbaarlijke vliegmaschine had achter gelaten, waarmede hij nauwelijks acht en veertig uur geleden de overtocht over de Oceaan in minder dan tien uur had volbracht, vliegende met een gemiddelde snelheid van meer dan zeven honderd kilometer per uur.

Een bevallig meisje trad juist uit de poort te voorschijn. Het was de dochter van de landbouwer, die de koene luchtvaarders aanstonds herkende.

Raffles was uitgestapt, trad op het jonge meisje toe en zei:

— Het uur om te vertrekken is reeds aangebroken, Miss, vroeger dan ik dacht. En mij blijft niets anders over, dan u hartelijk dank te zeggen voor uw gastvrijheid, aan mijn vliegmaschine betoond.

HOOFDSTUK II

OMRINGD DOOR IJS

Het meisje had een blik geworpen op de kleine renwagen, en vroeg nu nieuwsgierig:

— Gij kunt dit voertuig toch niet meenemen, graaf?

— Neen, Miss, zoveel vracht kan mijn vliegmaschine niet dragen, antwoordde Raffles glimlachend. De auto behoort mij niet toe, maar is gehuurd. Hier is het adres en hier zijn twintig dollar, want ik zal u moeten verzoeken mij nogmaals ter wille te zijn en deze advertentie in drie of vier bladen te plaatsen.

Raffles stelde het jonge meisje een papiertje ter hand en deze las met half-luide stem:

— De garagehouder Dickson kan zijn renwagen, te middernacht van 12 Februari verhuurd aan de h. Brown, terug halen bij de landbouwer Cooper, bij Cedar Creek. Hij wordt verzocht de garantiesom, na aftrek van gemaakte onkosten, bij de heer Cooper te storten.

— Ik weet dat ik u vrij wat last berokken, Miss, zei Raffles, maar zeer dringende zaken roepen mij weg en ik kan onmogelijk persoonlijk de auto gaan terug brengen.

— Maar het heeft niets te betekenen, graaf, riep het jonge meisje uit. Zeg mij slechts wat ik met de garantiesom doen moet.

Raffles dacht een ogenblik na, en antwoordde toen:

— Wees zo goed, en zend ze aanstonds aan een of andere instelling van liefdadigheid. Ik laat de keus aan u over

en ik weet zeker, dat ik daar goed aan doe.

Het meisje keek Raffles verwonderd aan, maar voor ze iets kon zeggen, hernam Raffles:

— Het is geen hoog bedrag, slechts duizend dollars. Gij zoudt er mij een genoeg mee doen.

— Dan is het al zo goed als geschied, graaf, riep het jonge meisje, terwijl ze Raffles de hand toestak. Gaat u nu aanstonds weder op reis?

— Over vijf minuten, Miss.

— Gij hebt immers de sleutel nog van de loods, die ik u gegeven heb?

— Hier is hij, Miss.

— Dan neem ik thans afscheid van u, graaf. Ook ik heb het erg druk. Ik wens u goede reis en ik hoop dat het u in ons land goed is bevallen.

Mary Cooper huppelde weg, terwijl Raffles haar glimlachend nakeek en zich daarop tot de beide metgezellen wendde met de woorden:

— Laten we voortmaken, vrienden. De telefoon is een drommels lastige uitvinding in vele gevallen, en niemand kan zeggen of men ons spoor niet hier of daar terug gevonden heeft. Hoe hard de wagen ook loopt, de electriciteit gaat vlugger.

De kleine auto werd neergezet in de garage, die bij de boerderij behoorde en daarop begaven de drie mannen zich haastig naar een grote schuur, aan het begin van een reusachtige grasvlakte, als het ware geschapen om er een vliegterrein van te maken.

Raffles opende de beide grote vleugeldeuren met behulp van de sleutel, die hij in het slot liet steken, en daarop rolden de drie mannen de vliegmaschine naar buiten.

Daar stond de Duivel der Lucht, de geniale uitvinding van de Gentlemen-Inbreker, het vliegtuig, dat electrisch werd voortbewogen met een fabelachtige snelheid, nog door geen enkele andere vliegmaschine behaald.

Uiterlijk gezien verschilde zij slechts weinig van de meest bekende modellen, behalve, dat zij geheel van aluminium vervaardigd was, op de cockpit na, die hoofdzakelijk uit een sterke, taale houtsoort bestond.

Deze cockpit kon, door slechts enkele schroeven los te draaien, vrijgemaakt worden van de romp en vormde, mocht het vliegtuig door een onvoorzien ongeluk in zee storten, — een bootje, dat geruime tijd drijvend kon blijven, terwijl het aluminium overschot naar de diepte zou zinken.

Daar de schuur niet breed genoeg was, hadden de luchtreizigers de vleugels moeten afnemen en hun eerste werk was dus, deze draagvlakken weer op hun plaats te bevestigen.

De hulp van Henderson was hierbij van groot nut.

Hij was een reusachtig gebouwd man, begaafd met een Herculische kracht en hij hanteerde met het grootste gemak zware stukken, welke drie normale mannen nauwelijks van de bodem hadden kunnen oplichten.

Een der vleugels was reeds op zijn plaats bevestigd, hetgeen in enkele minuten was geschied, toen het scherpe oog van Raffles heel aan het begin van de grintweg, die van Cedar Creek naar de boerderij voerde, een auto ontwaarde.

Hij bracht zijn kijker voor het oog, tuurde enige seconden naar het voertuig en zei toen slechts :

— Voortmaken, vrienden, ik geloof, dat daar de politieauto nadert.

Deze mededeling was voor Brand en Henderson voldoende, om met verdubbelde spoed het werk voort te zetten.

De reus tilde het draagvlak op en bevestigde het in de haken, terwijl Brand de dwarssteunen opzette en Raffles op het toestel klom, teneinde twee sterke staaldraden, die de vleugels in hun stand hielden, te spannen.

Dit werk moest met grote nauwkeurigheid worden verricht en toen het gedaan was bevond de naderende automobiel zich slechts weinige honderden meters van de hoeve verwijderd.

Door het nog kale geboomte langs de weg moesten de inzittenden de vliegmaschine zeer nauwkeurig kunnen zien en als zij niet te dom waren zouden zij zich wel de vraag stellen hoe dit vliegtuig daar verzeild was geraakt, op de weide van een landbouwer.

In ieder geval was het meer dan waarschijnlijk, dat de nieuwsgierigheid hen zou drijven, eens een kijkje te nemen.

Er viel niet meer aan te twijfelen. Telegraaf en telefoon waren aan het werk gezet en enige dozijnen politieauto's hadden waarschijnlijk reeds een uur tevoren New York in alle richtingen verlaten, teneinde de buitenwegen af te zoeken naar de kleine renwageën, waarvan de garagehouder natuurlijk reeds een nauwkeurige beschrijving had gegeven.

Men zou het voertuig spoedig genoeg in de garage van Cooper vinden en het was dus hoog tijd om de daaruit voortvloeiende onaangename gevolgen te ontkomen.

Reeds stond de auto stil op een paar meter afstand van de grote inrijpoort en een drietal mannen kwamen dwars over het grasland toelopen.

Maar de draagvlakken waren intussen stevig bevestigd. De machine was bereid, haar uitvinder en zijn beide metgezellen met zich mee te voeren.

— Aan boord, vrienden, we hebben geen minuut meer te verliezen, riep

Raffles uit.

Hijzelf nam voor in de cockpit plaats, achter de eigenaardig gevormde stuurknuppel, Henderson en Brand klommen aan boord en juist toen de politiemannen het op een drafje hadden gezet en nog hoogstens tachtig meter verwijderd waren, begon de schroef met verbazende snelheid rond te wentelen, de wielen van het onderstel rolden over het korte gras en bijna rechtstandig steeg de Duivel der Lucht op, terwijl de politieagenten in machteloze woede hun vuisten schudden in de richting van het snel verdwijnende vliegtuig, hetwelk zij vruchteloos enige revolverkogels achterna zonden.

De terugreis naar Engeland had een aanvang genomen en van dit oogenblik af kon Raffles de spot drijven met de Amerikaanse politie te land, te water en in de lucht, want sedert enige maanden had de New Yorkse politie ook de beschikking over een dozijn zeer snelle en met een mitrailleur bewapende vliegmaschinen, ieder met vier man aan boord.

En met één van deze toestellen zouden Raffles en zijn metgezellen toch nog kennis maken, al was het dan maar in de verte.

Want zij hadden de kust nog niet bereikt, of recht vóór hen ontwaarden zij een groot vliegtuig, dat recht op hen afkwam en veel hoger vloog.

Voor iedere vliegmaschine van dezelfde snelheid zou de toestand zeer critiek zijn geweest, maar Raffles behoefde zich volstrekt niet ongerust te maken. Hij liet zijn toestel eenvoudig een kwart cirkel beschrijven, terwijl hij het tegelijkertijd deed stijgen.

Het politie-vliegtuig, waarvan de bemanning de manoeuvre van Raffles gezien had, trachtte de Duivel der Lucht de weg naar zee af te snijden en zwenkte dadelijk in dezelfde richting, maar Raffles haalde nog iets meer uit en daar zijn snelheid bijna eens zo groot was als die van zijn tegenstan-

der, verliepen er slechts weinige minuten, voor het politietoestel nog slechts als een klein punt in de blauwe lucht te zien was.

Raffles bracht zijn toestel weer in de oorspronkelijke richting en een oogenblik later zweefde het boven de blauwe golven van de Atlantische Oceaan.

Brand had zich naar Raffles overgebogen en riep hem toe:

— Zet je koers naar Engeland?

— Waar anders heen? was de wedervraag van Raffles.

— Maar onze vlucht zal natuurlijk dadelijk telegrafisch bekend zijn gemaakt.

Raffles haalde de schouders op en antwoordde:

— Een telegram van New York naar Londen doet nog altijd vijf uur over de afstand en over tien uur zullen wij aangekomen zijn. Ik betwijfel of de Londense politie in die vijf uren wel de nodige maatregelen kan nemen om mij te vatten. Zij beschikt in ieder geval niet over vliegmaschinen en al deed ze dat wel, dan kan zij toch moeilijk de gehele kust daarmede laten bewaken. En we komen in het holst van de nacht aan wegens het verschil in tijd, dat niet minder dan zes uren bedraagt. Het is nu acht uur, ongeveer. Het zal twee uur in de nacht zijn, voor we kunnen dalen, waar ik maar verkies.

— Alles goed en wel, Edward, maar die daling zal toch spoedig genoeg bemerkbaar worden en je kunt het toestel niet escamoteren (escamoter = weg-moffelen), zoals een goochelaar met een pennystuk doet?

Maar weer haalde Raffles de schouders op, toen hij ten antwoord gaf:

— Niemand kan mijn toestel in onderdelen beschrijven, want niemand heeft het nog ooit nauwkeurig beschouwd. Zeker, men kent tamelijk goed het toestel van graaf Palmhurst, maar wie kan vermoeden, dat graaf Palmhurst en John Raffles een en de-

zelfde persoon zijn? Ik wil je echter alle ongerustheid ontnemen. Wij zullen dan niet dalen in Engeland, maar op Kapereiland, ten noorden van IJsland, mijn voormalige schuilplaats, geheel onbewoond, en waar wij onze snelle en grote motorboot zullen vinden. We kunnen daar dan de vliegmaschine laten, zolang het mij goed dunkt en wij kunnen als rijke toeristen met de motorboot naar Londen varen.

— Dat laat zich beter horen, Edward, en ik juich dit plan ten volle toe, riep Brand uit. Het zal onze reis met een uur verlengen, maar ik acht dit werkelijk beter voor je veiligheid.

Reeds had Raffles de koers een weinig gewijzigd en hij stuurde thans een graad noordelijker, op een hoogte van ongeveer vijf duizend meter, opdat hij niet gezien zou kunnen worden aan boord van de talrijke schepen, welke zij onderweg zouden passeren.

Daar de tocht nog ongeveer een half etmaal zou duren, werd besloten, dat de mannen om beurten enige uren zouden slapen, hetgeen wel nodig was. De inspanning van de strijd tegen Erle Wilson, de gevreesde vijand van Raffles, die tenslotte de dood had gevonden bij zijn poging om de vrouw van het leven te beroven, die zijn vroegere medeplichtige was geweest, en door Raffles aan zijn invloed onttrokken was, had immers een spectaculair verloop gekend.

Henderson strekte zich het eerst uit op het gemakkelijke rustbed, langs een der wanden van de kajuit, en terwijl Brand, half soezend van slaap en vermoeidheid in de brede stuurstoel terugleunde, liet hij aan zijn geest nog eens de reeks gevaarvolle avonturen voorbij gaan, welke Raffles en hij hadden beleefd van het ogenblik af, dat Wilson, de Meester van het Genootschap van de Gouden Sleutel, voor het eerst de weg van de Grote Onbekende gekruist had, slechts weinige weken nadat hij tot aanvoerder van deze misdadigersorganisatie was gekozen.

Dit was de vierde chef van het genootschap, die Raffles in het verloop van slechts weinige jaren had weten te overwinnen en alle vier de misdadigers hadden hun bloedig bedrijf met de dood moeten boeten.

Zou er nu eindelijk zijn afgerekend met het genootschap, dat zijn afdelingen telde over de gehele wereld en dat beschikte over een geheimzinnige macht, welke Raffles en Brand zelfs nu nog niet geheel doorgrondde?

Brand hoopte het uit de grond van zijn hart en toch vreesde hij, dat met de dood van de chef niet alles gedaan was. Dat was immers reeds driemaal gebleken.

De afgevaardigden van het dieven-genootschap kozen telkens eenvoudig een nieuwe opvolger, een schrander, stoutmoedig, voor niets terugdeinzend man en er was niets veranderd.

En telkens was die aanvoerder de natuurlijke tegenstander van John Raffles geworden, die hij reeds uit zelfbehoud moest bestrijden.

Het is waar, door bemiddeling van Raffles had de Londense politie reeds een groot aantal misdadigers onschadelijk kunnen maken, die een grote rol hadden gespeeld in het Genootschap van de Gouden Sleutel en misschien zou er nu een weinig de schrik onder gebracht zijn, zodat deze machtige bond tenslotte zou sterven als een monster, dat door bloedverlies is uitgeput.

Terwijl Brand dit alles aan zijn geest liet voorbij gaan, ijelde de vliegmaschine snel als een orkaan door de lucht, koerszettend naar het noord-oosten.

Daar de vliegmaschine zich bewoog in de richting van het oostelijk halfroond met een snelheid van meer dan zeven honderd kilometer in het uur, begon de duisternis, zodra het middag geweest was, met ongewone snelheid te vallen.

Toen de horloges van de drie mannen, welke zij in New York gelijk hadden gezet met de klokken van die stad, drie uur aanwezen, was het reeds vol-

komen duister.

Op dat oogenblik had de Duivel der Lucht al lang de gewone scheepvaart-routes verlaten, die van Groot Britannië, van Nederland, van Frankrijk en de Skandinavische landen de dienst onderhouden op een groot aantal havens op de oostkust van Amerika.

Zij bevond zich veel noordelijker en er gingen thans uren voorbij, voor er beneden op de Oceaan enig teken van leven werd waargenomen.

Ongeveer tien uren nadat de vliegma-chine was opgestegen, doemden er in de verte, laag aan de horizon, enige lichten op, omtrent welker aard men zich niet kon vergissen. Het waren de lichten van de hoofdstad van IJsland, Reykjavik, op de zuidwestelijke kust van dit op de grens van de Noordelijke IJszee gelegen.

Op dit oogenblik bevond Henderson zich aan de stuurinrichting en daar Raffles hem gelast had, recht door te vliegen naar het eiland, waar zich nog steeds een groot gedeelte van Raffles' schatten bevond, zó liet hij IJsland rechts liggen en vloog er op een zeer grote hoogte voorbij.

Toen bevond zich de vliegma-chine boven de noordelijke IJszee en hier heerste een zonderlinge schemering, geheel verschillend van de duisternis in de meer zuidelijk gelegen streken.

De sterren fonkelden met ongewone luister aan de hemel en de koude was zó ontzettend, dat de twee dikke pelzen, welke de luchtvaarders over elkander hadden aangetrokken, hen daartegen nauwelijks konden beschermen.

Henderson had de vliegma-chine, nu er geen gevaar voor ontdekking meer dreigde, tot op acht honderd meter hoogte laten dalen en hij zag nu in de duisternis uit naar het kleine eiland, dat zich op ongeveer veertig kilometer ten noordwesten van IJsland bevond.

Een kreet ontsnapte hem, toen hij een blik op de Oceaan wierp; zover het oog reikte, was de zee bedekt met ge-

weldige ijsschotsen, reusachtige velden, die zich uitstrekten tot aan de horizon, hier en daar afgewisseld door ijsbergen, waarvan er nu en dan een met donderend geraas neerplofte, wanneer het gedeelte, dat zich onder water bevond, door de golven zodanig was aangevretten, dat het evenwicht verbroken was.

Maar temidden van een onafzienbare ijswaestijn ontwaarde het scherpe oog van Henderson aan de einder een donkere plek: dat moest het Schatkamer-eiland zijn.

Nog geen vijf minuten daarna liet Henderson het geweldig krachtige zoeklicht werken, hetwelk naar alle richtingen beweegbaar was en met de voet kon worden bediend.

De witte stralenbundel verlichtte op deze hoogte een groot gedeelte van het eenzame eiland, dat er verre van herbergzaam uitzag en het viel de reus nu niet moeilijk een goede landingsplaats uit te zoeken, een soort tafelberg, met een volkomen platte top, die ruim een kilometer in het vierkant mat.

Deze hoogvlakte was met een dikke laag sneeuw bedekt, maar niettemin streek Henderson er op neer, daar hij de plek goed kende en wel wist, dat er zich onder die sneeuwlaag geen verraderlijke kloven of spleten verborgen.

Hij had de vaart van de vliegma-chine aanzienlijk getemperd en wist haar zo geleidelijk en onmerkbaar op de sneeuwlaag te doen landen, dat Brand, die in diepe slaap verzonken lag, er zelfs niets van ontwaarde.

Raffles evenwel werd door de lichte schok van de landing wakker, richtte zich op, wreef de ogen eens uit en vroeg toen:

— Zijn wij er, James?

— Wij zijn er, Mylord, antwoordde de reus, en het klonk, alsof hij te Londen zoëven zijn meester met de auto naar de Windsorclub had gebracht.

Raffles had zich buiten de kajuit gegeven, daalde de kleine ladder af en

stapte, de armen over elkaar slaande, in de sneeuw, die de hoogvlakte met een laag van ongeveer drie decimeter bedekte.

Het was bitter koud, maar gelukkig stond er slechts weinig wind.

Raffles liep gedurende enige tijd stampend heen en weer, teneinde de bloedsomloop te herstellen en zei toen, terwijl hij zich weer tot Henderson wendde, die eveneens de cabine verlaten had:

— Wij zullen vannacht hier blijven,

James, en pas weer vertrekken als het dag is. Wij hebben ten eerste wel wat rust verdiend en dan zou ik liever niet in de nacht met de motorboot naar Engeland oversteken.

— Ik geloof dat het overdag ook heel moeilijk zal gaan, Mylord, zei Henderson, terwijl hij zich met een bedenkelijk gezicht achter het oor krabde.

— Waarom, James?

— Omdat Schatkamer-Eiland aan alle kanten door het ijs omgeven is, Mylord, antwoordde Henderson droogjes.

HOOFDSTUK III

DOOR BEREN AANGEVALLEN

Dit was een mededeling, waarop Raffles niet gerekend had en daarvan maakte hij zichzelf aanstonds een verwijt.

Want men had toch moeten begrijpen, dat in deze tijd van het jaar, zo vroeg in Februari in deze hoge noordelijke streken, de winter nog altijd heerschappij uitoefende op meedogenloze wijze, ofschoon het in Engeland reeds enige dagen achtereen verrukkelijk lenteweer was geweest.

— Om je de waarheid te zeggen, James, daarop had ik eigenlijk niet gerekend, zei Raffles hoofdschuddend. Dat is een onaangename verrassing.

— Maar wat belet ons, Mylord, om dadelijk, of anders morgen weer met de Duivel der Lucht op te stijgen?

— Als het niet anders kan, James, zullen wij het ook zeker doen, want er

valt natuurlijk niet aan te denken met onze motorboot een poging te wagen door het ijsveld te breken. Hoe het ook zij, vannacht zullen wij eens goed uitrusten en morgenochtend zullen wij wel zien, wat ons te doen staat. Misschien komt het drijfijis in beweging en maakt binnen enkele uren de zee vrij, zoals in deze streken vaak met verwonderlijke snelheid geschiedt.

Op dit ogenblik stak Brand zijn hoofd, met een bontmuts bedekt, door een der ronde raampjes van de kajuit en riep vrolijk:

— Hallo, het schijnt dat wij zijn geland?

— Wij zijn inderdaad zoëven geland, Charles, antwoordde Raffles.

— Dan verdient Henderson een pluimpje, want ik heb er niets van bemerkt. Ik heb al die tijd geslapen als een os.

— Kom eens spoedig naar buiten, Charles, maar reik ons eerst de wapens toe en een voorraad patronen, want men kan nooit weten wat er geschiedt op een eiland, dat, zover het oog reikt, door het ijs omgeven is.

— Wat zeg je daar? riep Brand verschrikt uit. Is het waar? Zitten wij in het ijs opgesloten?

— Zo is het, mijn waarde, en dat is in Februari niet eens zo verwonderlijk op een plek, die nog enige graden ten noorden van de poolcirkel is gelegen.

Brand keek een beetje bedremmeld voor zich uit en zei toen:

— Daarop had ik niet gerekend, Edward, toen ik je de raad gaf, hierheen te vliegen. Ik heb Schatkamer-Eiland tot dusverre steeds in het hartje van de zomer gezien, geheel bedekt met bloeiende weiden en groen geboomte en ik heb er nooit aan gedacht dat het 's winters in een ijswoestijn zou veranderen. Ik maak je mijn excuus voor mijn domheid. Wij moesten inaar aanstonds weer met de vliegmaschine opstijgen en het er in 's hemelsnaam maar op wagen naar Engeland te vliegen.

— Neen, Charles, wij mogen van ons lichaam niet het onmogelijke vergen, hernam Raffles. De laatste dagen hebben het uiterste van ons weerstandsvermogen opgeëist en wij zullen hier overnachten. Wanneer de dag is aangebroken zullen wij beter kunnen waarnemen hoe de toestand is en dienovereenkomstig kunnen handelen.

— Maar kunnen wij het toestel hier onbeschermd achter laten? Het kon van nacht wel eens gaan sneeuwen.

— Wij zullen het met het zeildoek overdekken, Charles, na eerst weer de vleugels te hebben los gemaakt, welke ik liever niet bloot stel aan de druk van een sneeuwlaag ter dikte van een halve meter en dan kunnen wij de vliegmaschine hier gerust aan haar lot overlaten. Er zijn hier geen mensen, die haar zouden kunnen beschadigen.

Onmiddellijk togen de drie mannen

nu aan het werk.

De draagvlakken werden opnieuw los gemaakt en terzijde tegen het onderstel aangezet, nadat men de beide wielen op een brede plank had getild, die zich tot dit doel aan boord bevond, en die het wegzakken van het onderstel in de sneeuw moest beletten.

Nadat de drie mannen zich voorzien hadden van enige blikken verduurzaamde levensmiddelen, een geweer en een aantal patronen, overdekten zij de vliegmaschine met het grote zeildoek, dat opgevouwen achter in de kajuit lag en nu mocht het sneeuwen zoveel het wilde, de Duivel der Lucht zou er geen nadeel van ondervinden.

En nu begaven de drie mannen zich op weg.

Het was een moeilijke tocht en het was goed, dat de drie mannen allen hoge, waterdichte, met bont gevoerde knie-laarzen droegen, want nu en dan zakten zij halverwege het been in de mulle sneeuwlaag weg.

Gelukkig was de maan opgekomen en er heerste een eigenaardige schemering, welke het mogelijk maakte, minstens een halve kilometer voor zich uit te zien.

Na een kwartier ongeveer hadden de drie mannen de rand van de hoogvlakte bereikt en zij begonnen nu voorzichtig af te dalen langs een vrij breed, door de natuur gevormd bergpad, dat naar de vallei voerde, maar dat thans nauwelijks te onderscheiden was, zodat de drie reizigers zeer voorzichtig moesten te werk gaan.

Halverwege het pad stond Raffles stil en wees naar een soort verhevenheid in het midden van de kleine dal-kom. Het was een grote hut, thans half bedolven onder de sneeuw.

Daar was het, in diezelfde hut, dat Sonja Bastides had gewoond met haar beide dienstboden, de jonge Armenische vrouw, door Raffles ontrukkt aan de handen der Turken, die haar gehele familie hadden uitgemoord en haar ouderlijk huis in brand hadden gestoken.

Als gunst had zij haar redder gezocht, nu zij letterlijk niets meer ter wereld bezat, om op dit eiland te mogen wonen en als bewaakster van zijn geheime schatkamer te mogen optreden.

Hoewel Raffles in stilte geglimlacht had om het denkbeeld, dat men hier ooit zijn schatten zou ontdekken, had hij toegestemd, maar ongeveer een jaar geleden had hij, tengevolge van een onvoorziene gebeurtenis: een aanval van moderne zeeroovers op zijn eiland, de jonge vrouw en haar beide trouwe dienstboden naar een ander eiland moeten overbrengen, duizende kilometers daar vandaan gelegen, ten zuiden van de evenaarslijn en waar een eeuwige zomer heerste.

Zwijgend stonden de drie mannen een ogenblik stil en herdachten het vreselijke avontuur, dat bijna aan allen het leven had gekost.

Toen vervolgden zij hun weg en bereikten tenslotte de hut. Het was echter onmogelijk de deur te openen, want er lag zeker een meter dikke laag sneeuw tegen aan gedrukt.

Maar Raffles slaag er in een der vensters van de zijwand der hut te openen; Brand kroop naar binnen en reikte de beide anderen enige schoppen toe, waarop hij zelf weer naar buiten kwam. Nu togen de drie mannen snel aan de arbeid, om althans de deuropening weer vrij te maken, die slechts met een kruk gesloten was. En nu traden zij binnen en bevonden zich in een ruim vertrek.

Raffles had zijn elektrische zaklantaarn doen ontgloeien en op de tafel geplaatst, die in het midden van het vertrek stond.

Peinzend liet hij zijn blikken in het rond waren, over de meubelen, die nog juist zo stonden, als toen Sonja Bastides deze hut bewoonde, over het dikke tapijt op de vloer, de gemakkelijke stoelen, de sofa met de zijden kussens, de fraaie, lage, moorse tafeltjes van ebbenhout met ivoor ingelegd, en de fraaie

leeuwenhuiden, die hier en daar de vloer bedekten.

Geruime tijd stond hij zo in gedachten verzonken, en met het hoofd op de borst stil, totdat een opmerking van Brand hem weer aan zijn gepeins ontrok.

De jonge man had het vertrek vluchtig onderzocht en zei nu:

— Het elektrisch licht werkt niet meer.

— Dat is niet zo verwonderlijk, kwam Raffles schouderophalend. De leidingen zijn niet meer onderhouden. De elementen zijn natuurlijk verdroogd en het ruwe weer heeft eveneens zijn invloed doen gelden op de gehele installatie. Wij hebben echter onze drie zaklantaarns en dat is ruimschoots voldoende.

Henderson had zich intussen, zonder daartoe het bevel af te wachten, naar de kleine keuken begeven, welke door een smalle gang in verbinding stond met de hut, en hij was al druk bezig een vuur aan te leggen in het fornuis, blikjes te openen en borden te reinigen met behulp van een paar handen vol sneeuw, welke hij snel in kokend water wist te veranderen.

Daarop haastte hij zich met enige handen vol dorre takken, in het berghok gelegen, naar het hoofdvertrek en binnen enkele minuten had hij een heerlijk houtvuur aangelegd in de open haard, na de gordijnen voor de vensters te hebben dicht getrokken en de luiken te hebben gesloten.

De koesterende warmte begon zich door het vertrek te verspreiden en de mannen konden zich nu van hun pelzen ontdoen.

Een half uur later diende Henderson met een tevreden gezicht de maaltijd op en hij kreeg een kleur als een schooljongen van genoeg, toen Raffles hem met een paar woorden prees wegens zijn ijver.

De brave reus was er zelfs in geslaagd in de kleine kelder onder de keuken, in de grond uitgegraven, en

die destijds door hemzelf gemetseld was, een paar flessen wijn te vinden, die voortreffelijk smaakten.

De drie mannen gebruikten met smaak de maaltijd en ofschoon het op hun horloge nog pas half zeven was, stoorden zij zich niet aan deze tijd, maar volgden de drang van hun vermoeide ledematen op en strekten zich uit op de lage rustbanken, welke zij gehaald hadden uit het kleine nevenvertrek, hetwelk indertijd voor de beide dienstmaagden van Sonja gediend had.

Zij ontteden zich van hun jassen en hun zware laarzen, maar hielden hun overige kleren aan, want het vuur in de haard ging langzaam uit en het zou 's nachts zeker bitter koud zijn, ondanks de dikke wolle dekens, waarmee zij zich bedekt hadden.

Binnen enkele minuten bewees de geregelde ademhaling van de drie mannen, dat de natuur haar rechten deed gelden en dat zij in een vaste, verkwikkende slaap verzonken waren.

Het kon ongeveer zeven uur in de ochtend zijn, en reeds begon de dag aan te breken, toen Raffles gewekt werd door een geluid, waarvan hij de oorsprong niet aanstonds begreep.

Hij rekte zich eens uit, wierp de dekens van zich af en bevond dat een achturige slaap hem buitengewoon verkwikt had.

Maar weer bereikte het geluid zijn oor en nu stelde hij vast, dat het een krassend, krabbend geluid was, alsof er met een stuk ijzer over metaal werd gestreken.

En dit geluid kwam van boven, daaraan kon niet getwijfeld worden.

Daar de luiken en de gordijnen nog steeds gesloten waren, was het in het vertrek volkomen duister, want het haardvuur was reeds lang geleden uitgegaan.

Raffles strekte de hand uit naar zijn lantaarn, die naast hem stond, draaide aan het knopje en moest even de ogen sluiten, die een ogenblik verblind waren

door het krachtige licht.

Toen stond hij van de rustbank op, trok haastig zijn pels aan, ging naar een der ramen, trok het dikke gordijn terzijde en opende het zware luik.

Maar nauwelijks had hij een blik naar buiten geworpen, of hij sloot het luik haastig weer en deed er de zware grendel op.

— Wat voer je daar toch uit? klonk nu de slaperige stem van Brand achter hem. Vind je het hier zo benauwd, dat je een luchtje wilde scheppen?

— Dat niet, mijn waarde, ik keek maar eens naar buiten, omdat ik zoeven een zonderling gerucht hoorde.

— En viel er buiten iets bizonders te zien? vroeg Brand geeuwend.

— Och, misschien is het niet zo bijzonder, een paar dozijn ijsberen!

Brand was met een lenige zwaai van zijn rustbed opgesprongen en staarde Raffles ongelovig aan.

— Ijsberen? Ijsberen op Schatkamer-Eiland? Je maakt er zeker maar een grapje mee?

— Volstrekt niet! Het is ook helemaal niet dwaas, en wij hadden daar wel eerder aan kunnen denken! Het komt in deze hoge Noordelijke streken herhaaldelijk voor, dat grote kudden ijsberen op geweldige ijsschotsen grote afstanden afleggen, tot dat die drijvende ijsvelden tegen een of ander vast land stuiten, Spitsbergen, Groenland.

— Maar die landen liggen in Noordelijker richting.

— Zeker, maar het komt ook wel eens voor, dat de schotsen in de Poolstroom geraken, en die loopt in Zuidelijke richting! Bovendien acht ik het volstrekt niet onmogelijk, dat er zich op dit ogenblik een onafgebroken ijsveld uitstrekt van IJsland tot aan Spitsbergen in het Noorden, Groenland in het Westen en Noorwegen in het Oosten! Des winters is de IJszee als het ware veranderd in een onmetelijke ijsvlakte en al zijn er hier en daar open plekken, de ijsberen zijn voortreffelijke zwemmers en ste-

ken vaak, zwemmend, open stukken water over, tien tot twintig kilometer breed!

— Nu, dat is een aangename verrassing! riep Brand uit. Het blijkt hoe langer hoe meer, dat ik bepaald een goede dag had, toen ik het voorstel deed, om deze kleine omweg naar Engeland te maken! Ik heb dat knap gedaan, dat moet ik zeggen!

— Je behoeft jezelf niet te beschuldigen Charles. Misschien was je raad niet goed, maar dan had ik die niet moeten opvolgen. Het dient trouwens tot niets, over de « schuldvraag » te redeneren, want gedane zaken nemen geen keer en wij zullen eenvoudig rekening moeten houden met de omstandigheid, dat dit huis op 't ogenblik door een dertigtal uitgehongerde ijsberen wordt aangevallen, die waarschijnlijk zijn aangelokt door de lucht van het vlees of de warmte, die door de houten wanden van de hut straalde.

— Dat zou ons een les zijn, Mylord, om maar liever vegetariër te worden, liet nu de brommende stem van Henderson zich horen, die wakker was geworden en het laatste gedeelte van het gesprek had opgevangen.

Raffles wendde zich glimlachend naar de reus om en zei:

— Wij zullen je raad voor een volgende gelegenheid in overweging nemen, James. Voor het ogenblik echter zullen wij verstandig doen, op middelen te zinnen om hier weg en bij onze vlieg-machine te komen.

— Het middel is heel eenvoudig, Mylord. Wij zullen die bloeddorstige seigneurs een voor een neerpaffen.

— Dat klinkt in theorie heel mooi, James, maar in de practijk zal het niet zo gemakkelijk blijken als jij het je voorstelt.

Het krassend en krabbend geluid liet zich nu duidelijk horen.

— Wat is dat, Mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Dat zijn de ijsberen, vriend James,

antwoordde Raffles laconiek.

— Maar het geluid komt van boven, dan zitten ze op het dak, riep de reus verschrikt uit.

— Door het dak zijn ze al heen, beste James. Ze zijn nu op het ogenblik op de vliering.

Als om de bewering van Raffles kracht bij te zetten, vielen er op dat ogenblik enige kleine stukjes kalk naar beneden, waarmee Henderson zelf enige jaren geleden het plafond van het vertrek keurig had bestreken...

— Maar voor den drommel, zij komen aanstonds naar beneden langs de trap, riep Brand op verschrikte toon uit, terwijl hij op zijn beurt haastig zijn pels aanschoot, zijn Remington greep en zich overtuigde, dat het wapen geladen was.

— Voorlopig bestaat er geen gevaar van die kant. De deur van de vliering is gelukkig zeer stevig, gaf Raffles te kennen.

— Maar als zij die deur open weten te krijgen, Mylord? vroeg Henderson, die eveneens zijn geweer gegrepen had.

— In dat geval zou het er lelijker voor ons uitzien, James, maar zover is het gelukkig nog niet, antwoordde Raffles. Kom mee, wij zullen eens zien, hoe de toestand is.

De drie mannen, goed gewapend, in de rechterhand het geweer, de revolvertas in hun gordel en op de linkerheup het brede jachtmes in de lederen schede, verlieten haastig het vertrek, traden in de smalle gang, die naar de keuken voerde en halverwege konden zij de stelde trap naar de vliering, waar, toen de hut nog bewoond werd, allerlei voorraden en brandhout voor de winter bewaard werden, bestijgen.

Boven aan de trap konden zij de deur van de vliering zien, een stevig onderdeel van het stevige huis van enige duimen dik, maar dat op dit ogenblik trilde onder de zware slagen van de machtige voorpoten der bloeddorstige indringers, waarvan er zich enigen blijkbaar ge-

makkelijk een weg hadden weten te bannen door het betrekkelijk dunne, schuine planken dak.

Hunne nagels krasten over de dikke planken en al zou de deur geruime tijd weerstand kunnen bieden, het zou toch niet langer dan een uur duren, voor de deur bezweken was.

Hoeveel beren er reeds op de vliering waren, dat viel niet te zeggen, maar er werd zoveel lawaai gemaakt, dat er daar zeker een half dozijn aan het werk moest zijn.

De drie mannen betraden nu de keuken, die licht ontving door een klein raam, hetwelk Henderson des nachts met het luik gesloten had.

Voor het raam vertoonde zich de kop van een geweldig grote ijsbeer, die blijkbaar aanstalten maakte de ruit te verbrijzelen en naar binnen te klauteren.

Reeds stootte het dier met zijn zware kop de ruit in, maar Raffles kwam een paar stappen naar voren en schoot het monster een revolverkogel door de kop.

Een luid gebrul deed zich nu horen en spoedig vertoonden zich enige andere beren.

Aan deze kant van de hut echter liep men in ieder geval geen gevaar, want het kleine raam was veel te smal om doorgang te verlenen aan de logge lichamen der ijsberen.

— Ga jij voor het raam staan Charles, beval Raffles. Jij bent de beste schutter van ons drieën. Leg zoveel van die verscheurende dieren neer, als je met je geweer kunt bereiken.

Zonder te aarzelen trad Brand voor het vernielde raam, stootte de glaszerven met de kolf van zijn geweer uit de sponning, leunde een weinig naar buiten en spoedig knalden de schoten snel achtereën.

Telkens volgde een woest gebrul, dat ver in de rond weerklonk.

Binnen weinige minuten had Brand vijf beren gedood, dat wil zeggen, allen die er aan die kant van de hut te zien waren. De overigen waren snel gevlucht

voor het moordend lood van de schutter.

Maar de toestand bleef zeer gevaarlijk, want nu dreunde ook de voordeur onder de slagen van de geweldige voorpoten en het was goed, dat deze deur naar buiten open ging, anders zou zij reeds lang zijn ingedrukt.

Raffles en Henderson snelden naar het gemeenschappelijke vertrek terug, waartoe de buitendeur direct toegang gaf, terwijl Brand op zijn post bleef bij het kleine raam aan de achterzijde van het huis.

De beide mannen aarzelden niet, maar openen snel een van de ramen en openen het vuur op de ijsberen, die onder dof gebrul om de hut heen slopen.

Zij doodden er een drietal en verwonden er twee zo zwaar, dat ze niet meer te duchten waren.

Maar het krabben van de dieren, die zich op de vliering bevonden, werd hoe langer hoe duidelijker hoorbaar. Het zou niet lang meer duren, of zij hadden een gat in de vloer gemaakt, en dan werd de toestand kritiek, want ook de voordeur zou niet lang meer stand houden. Reeds kraakte zij in hare voegen.

Brand kwam zich bij Raffles en Henderson voegen.

— Ik zie geen beer meer aan de achterkant van het huis, riep hij. Misschien kan ik hier nuttiger werk verrichten. Hoe staat het hier ?

— Het ziet er niet rooskleurig uit, antwoordde Raffles kalm. Wij worden van drie kanten tegelijk aangevallen. Van boven, opzij en aan de kant van de vlieringtrap.

Als een van ons naar buiten kon komen en in een van de bomen klimmen, dan zou hij de stellingen van de vijand beter kunnen bestrijken en overzien, riep Raffles uit.

— Maar dat is niet onmogelijk, Edward, zei Brand. Op drie meter afstand van de achterzijde der hut verheft zich een zeer dikke boom, waarvan de onderste takken zich bijna vijf meter van de grond bevinden.

— Maar je zult die boom nooit kunnen beklimmen, Charles en vóór je hem bereikt hebt, zullen de beren je verscheurd hebben, riep Raffles uit.

— Er is een middel om dat te voorkomen. Henderson moet ons daarbij helpen. Hij is zeer behendig met het werpen van de lasso en als hij er in slaagt een dik touw om een van de onderste takken van de boom te werpen, dan is de rest kinderspel.

Zonder iets te zeggen, begaf Henderson zich naar de smalle gang, opende daar een kast en keerde terug met een

rol sterk touw, ongeveer een halve duim dik en uitstekend geschikt voor dat doel.

De reus ontrolde het touw, beproefde er de buigzaamheid van en maakte daarop aan het ene uiteinde een sterke lopende knoop.

Toen zei hij:

— Ik ben tot uw dienst, mijnheer Brand.

— Ga dan. Ik zal hier de wacht houden en een schot lossen, wanneer de deur door de verenigde pogingen van de dieren mocht bezwijken, zei Raffles.

HOOFDSTUK IV

EEN NOODLOTTIGE GEBEURTENIS

Snel verwijderden Brand en Henderson zich en begaven zich naar het keukenraam, waartegenover zich juist de meterdikke eik bevond, waarvan Brand gesproken had.

De onderste takken waren ruim een arm dik en bevonden zich omstreeks een meter boven het dak, maar reikten niet zo ver, zodat er geen vrees behoefde te bestaan, dat de beren, die zich op de vliering bevonden, van het dak af in de boom zouden kunnen klauteren.

Henderson boog zich, na zich te hebben overtuigd, dat er geen ijsberen in de buurt waren, zover hij kon uit het kleine venster, gewapend met zijn lasso.

Het was een lastige opgave en de reus moest dan ook wel vijf maal zijn poging hernieuwen, alvorens hij er in slaagde, in zijn ongemakkelijke houding

de lopende knoop juist over een vork van een der onderste takken te doen grijpen.

Hij trok uit alle macht aan het touw, om zich te overtuigen dat het hield en zei, zich toen tot Brand wendende:

— Als ik er die tak niet kan afrukken, mijnheer Brand, dan zal hij uw gewicht wel dragen.

— Dan klim ik naar boven, James. Kijk intussen goed uit, want ik zou liever niet bij die klimpartij gestoord willen worden door een van die bloeddorstige sinjeurs.

— Zodra ik er een zie, mijnheer Brand, zal ik hem een kogel door de hersens jagen, zei Henderson en hij stak reeds zijn geweer buiten het raam, om dadelijk te kunnen vuren, als het nodig was.

Brand had zijn geweer aan de riem over de schouder gehangen en greep nu het touw met beide handen, waarop hij zich uit het raam werkte en het volgende ogenblik tussen hemel en aarde heen en weer slingerde.

Maar het gerucht had twee der beren aangetrokken, die op een draf kwamen aan snellen, recht op Brand toe.

Deze klom, zo snel hij kon, langs het slingerende touw, Henderson bracht zijn geweer aan de schouder, mikte zorgvuldig en velde een der beren vóór hij een meter verder was.

De andere echter bereikte het touw, verhief zich op de achterpoten en sloeg met zijn voorste klauwen naar de klimmende Brand, die nog juist bijtijds zijn been naar zich toe kon trekken, om buiten het bereik van de scherpe klauwen te blijven.

Toen trachtte de beer het touw te omvatten om er in te klimmen en onder andere omstandigheden zouden zijn pogingen zeker lachwekkend zijn geweest.

Maar Henderson verstond geen gekscheren en een kogel uit zijn Remington maakte een einde aan de klimproeven van het monster, dat met een dof gebrul ineen zakte.

Het volgende ogenblik had Brand de zware tak bereikt, hees er zich aan op en werkte zich zo dicht mogelijk naar de boom, waarop hij op een tak ging staan, zijn geweer van de schouder nam, tegen de zware stam van de boom leunde en om zich heen keek.

— Hoeveel ziet u er wel, mijnheer Brand? schreeuwde Henderson hem toe.

— Ik kan er veertien zien, James, antwoordde Brand na enige tijd. Er zijn er twee op het dak, maar die zullen daar niet lang blijven!

Hij legde zijn geweer aan, snel achter elkaar kraakten twee schoten en toen klonk de stem van de jonge man weer:

— Dat was hun laatste klimpartij, James. Zij zijn van het dak gerold!

En nu zag de reus hoe Brand opnieuw

zijn geweer laadde en telkens en telkens opnieuw het geweer aan de schouder bracht; ieder schot velde een der monsters neer.

Maar van zijn standplaats af kon de jonge man moeilijk zien, hoe de beren een aanval op de voordeur ondernomen hadden en evenmin hoeveel er zich op de vliering bevonden.

Henderson had zich telkens even verwijderd, om zich te gaan overtuigen, hoe de toestand aan de voorzijde van het huis was, maar nu schreeuwde hij eensklaps, terwijl zijn stem grote angst verried:

— Kom aanstonds weer naar beneden, mijnheer Brand, de voordeur bezwijkt.

Vlug als een kat liet Brand zich zakken langs het touw, ijelde op het raam toe, waardoor Henderson hem ijlings naar binnentrok, waarop de beide mannen naar het grote vertrek snelden.

Henderson had niet overdreven. De deur hing half uit haar hengsels en het volgende ogenblik zou zij bezwijken.

Van een der voorste beren was een klein gedeelte van de kop te zien en dadelijk loste Brand zijn geweer. Hij scheen het monster getroffen te hebben, want het liet een luid gebrul horen, doch viel met verdubbelde woede op de deur aan en het volgende ogenblik viel zij krakend naar binnen; een vijftal buitengewoon grote beren, met bloed belopen ogen, woest van honger, drongen het vertrek binnen.

De mannen hadden hun geweren weg geworpen, die in deze strijd nutteloos zouden zijn en trokken hun revolvers, die zij zo snel zij konden op de ijsberen afvuurden.

Twee ervan vielen neer, door kogels doorboord, maar een reusachtig dier, bijna twee meter hoog van de voetzolen tot aan de schedel, kwam dreigend met opgeheven voorpoten op Raffles toe, die het magazijn van zijn revolver had leeg geschoten en nu weerloos was.

Reeds wilde de beer zich op hem werpen, toen Henderson, met zijn breed

jachtmes in de vuist, op het monster toesprong en met kracht het wapen in het hart van de ijsbeer stiet, die zonder enig geluid te geven, levenloos neerzakte, terwijl Raffles nog juist de tijd had achteruit te springen, teneinde zich te onttrekken aan de greep van de scherpe om zich heen grijpende klauwen.

Een tweede ijsbeer wilde het voorbeeld van de ander volgen en zich op Raffles stortten, maar zonder een ogenblik te aarzelen, plaatste Brand de loop van zijn revolver tegen de kop van het dier en zond het een kogel door de hersens.

De vijfde beer, aangespoord door zijn instinct, dat hem zei, dat de partij verloren was, maakte rechtsonkeer, nog vóór hij goed en wel binnen het vertrek was, en draafde, een gebrul uitstotend, dat de overige beren als een waarschuwing in de oren moest klinken, weg, want hals over kop namen zij de vlucht en een ogenblik later was er heinde en ver niets meer van de verscheurende dieren te bespeuren.

Voorzichtig en na hun vuurwapens opnieuw te hebben geladen, waagden de drie mannen zich naar buiten, om de stand van zaken op te nemen.

Het bleek, dat zij zestien beren hadden gedood, en bovendien twee zwaar gewond, die Henderson het genadeschot gaf.

— Wat dunkt je, zouden zij terugkeren? vroeg Brand, toen het onderzoek was afgelopen.

— Dat denk ik niet, de schrik zal er wel in zitten, antwoordde Raffles. Hoe het zij, wanneer wij voorzichtig zijn, kunnen wij nu wel eens de omgeving verkennen en zien hoe de toestand van de zee is, maar eerst zal Henderson wel zo goed zijn, ons een stevig ontbijt en een hete kop thee voor te zetten, ik geloof dat wij dat wel hebben verdiend.

Henderson liet het zich geen tweemaal zeggen, maar zette zich aanstonds aan het werk en reeds een kwartier

later, gedurende welke tijd Raffles en Brand de voordeur hadden hersteld, met behulp van enige waardeloze planken, die zij in de kelder gevonden hadden, kwam hij terug.

Nadat het ontbijt gebruikt was, werd ook het gat in het dak gedicht, daarop werd de voordeur zorgvuldig gesloten en de drie mannen begaven zich op weg, teneinde een hoge rots te beklimmen, die zich aan de oostkust van het eiland verhief, dicht bij de ruime baai, bijna geheel van de zee afgesloten en er slechts mede in verbinding staande door een zeer nauwe vaargeul, ternauwernood drie meter breed.

Ook deze baai was met een ijskorst overdekt en de drie mannen konden haar duidelijk op ongeveer tachtig meter beneden zich zien liggen, toen zij de rots halverwege beklommen hadden.

Het was in deze baai, dat een paar jaren geleden de wonderlijke schatkamer van Raffles was neergelaten, een geweldige grote, metalen bol, van bijna vier meter doorsnede, die gerust had aan het einde van een tunnel in 't inwendige van de rots en die met een flauwe helling naar de kant van de zee afliep.

In de strijd tegen de zeerovers was Raffles indertijd verplicht geweest tot dit uiterste zijn toevlucht te nemen, maar later had hij de bol weer aan de oppervlakte laten brengen en hem op zijn oude plaats terug gebracht.

Een tiental meters hoger bevond zich de geheime ingang tot de tunnel en de drie mannen gingen zich nu overtuigen, dat het mechaniek nog werkte, hetwelk de holle kogel in beweging kon brengen en dat de deuren ontsloot aan het einde van de tunnel uit rotssteen vervaardigd en niet te onderscheiden van de omgeving door oningewijden.

Het bleek echter al spoedig, dat het gehele mechaniek stijf verroest was; er was geen beweging in te krijgen. De stenen deuren bleven op haar plaats.

Raffles gaf spoedig zijn pogingen op en zei onverschillig:

— Wij zullen hier wel eens terugkeren, zodra het weer wat gunstiger is, en alles herstellen. Daartoe gun ik mij thans de tijd niet, omdat ik mij wil overtuigen, dat Ella Manoury nog altijd in het landhuis vertoefd, dat ik haar als tijdelijke woonplaats heb aangewezen. Nooit zou ik het mijzelf vergeven, als de politie op het spoor van de ongelukkige vrouw was gekomen en haar gearresteerd had.

— Weet je wel, Edward, dat er achter deze deuren, aan het einde van de tunnel diamanten en paarden, goud en zilver, talloze zakken met gemunt goud aanwezig zijn, ter waarde van meer dan drie honderd duizend pond sterling?

— Ik weet het, Charles, maar die zaken zullen niet bederven en doen zij het wel, dan is er mij nog niet veel aan gelegen. Er zijn nog gewetenloze rijken genoeg op de wereld met wier geld ik de voorraad kan aanvullen. En laat ons nu verder gaan.

De drie mannen verlieten de rots, sloten zorgvuldig de toegang die achter struiken verborgen was en zetten hun tocht langs het rotspad voort, tot zij de top bereikt hadden, vanwaar zij het gehele eiland en een groot gedeelte van de IJszee konden overzien.

De zon was opgekomen en de ijsvlakte deed zich voor als een ontzaglijke mat gepolijste spiegel.

Het was een groots, een verrukkelijk schoon schouwspel, maar onder de gegeven omstandigheden had Raffles liever gezien, dat de zee open voor hem lag.

Toch was er beweging in deze schijnbaar vast aaneengesloten vlakte.

Een dof gerommel, enigszins gelijkend op de felle maar ver verwijderde losbranding van geschut, deed zich horen. Dat was het kruien van het ijs, misschien op tientallen mijlen ver weg, maar waarvan het geluid werd overgeplant door de ijsmassa.

Hier en daar vertoonde het ijsveld scheuren, onder de invloed van de pool-

stroom, die met kracht zuidwaarts stroomde, niet ver van het eiland verwijderd en het zou niet lang duren, zeker niet langer dan enige weken, of langzaam zou het geweldige ijsveld zich in beweging zetten, zich in kleinere delen oplossen en in zuidelijke richting voortdrijven, soms tot zeer ver in de Atlantische Oceaan, tot midden in de routes der scheepvaartlijnen, die van Europa naar Amerika de dienst onderhouden.

Gedurende het splijten van het ijsvlak gebeurt het vaak, dat vele ijsschollen op elkaar schuiven en zich opstapelen tot een hoge berg, waarvan het gedeelte onder het wateroppervlak vele malen groter is dan het gedeelte er boven.

Het was op een van deze half onder de oppervlakte van het water verborgen ijsbergen geweest, dat de rampzalige Titanic gestoten had, en binnen enkele minuten zonk.

Deze noodlottige ijsrots had de lange reis van de pool volbracht, om op dat punt, duizenden kilometers van zijn oorsprong, de ondergang van het trotse zeekasteel, dat zijn eerste reis maakte, te bewerkstelligen.

Raffles liet zijn blik rondwaren en nu zag hij dat het ijsveld aan de zuidkust van het eiland hoogstens een kilometer breed was en dat het op vele plaatsen grote wakken vertoonde, groot genoeg om plaats te bieden aan een mailstomer.

Het was duidelijk, dat hier de samengang van het ijsveld reeds verbroken was en misschien, als men nog enige dagen wachtte, zou zich hier een geul vormen, lang genoeg om daardoor de open zee te bereiken.

Maar Raffles wilde niet zo lang wachten. Hij wilde vertrekken, nog heden.

Kon het niet met de motorboot, dan moest het maar met de vliegmaschine, waarvan de batterijen nog voldoende elektrische energie bevatte, om de reis naar Engeland te kunnen volbrengen.

Geruime tijd bleef Raffles zwijgend verdiept in de aanschouwing van de

glinsterende oppervlakte aan zijn voeten en luisterde hij naar het dreigend dof geluid, door de opeenstapeling der ijsschotsen veroorzaakt.

Toen zei hij:

— Het gaat niet anders, vrienden, wij zullen van de vliegmaschine gebruik moeten maken, want ik zie geen kans met onze motorboot door deze brede strook ijs te geraken. Laten wij ons aanstonds inschepen. We hebben hier niets meer te zoeken.

Zwijgend begonnen de mannen de rots weer af te dalen en richtten hunne schreden naar de dalkom, om aan de andere kant van het pad naar de hoogvlakte te klimmen waar zij de vliegmaschine hadden achter gelaten.

De beklimming was verre van gemakkelijk, want het rotspad was dik onder de sneeuw begraven, die die nacht opnieuw was gevallen.

Halverwege stond Henderson eensklaps stil en wees met uitgestrekte vinger naar 't sneeuwdek voor zijn voeten.

— Wat is er, James? vroeg Brand ongerust. Waar wijs je naar? Wat zijn dat voor sporen?

— Berensporen, mijnheer Brand, antwoordde de reus ernstig, en zij voeren naar boven, naar de hoogvlakte. Ik kan mij daaromtrent niet vergissen. Gij weet dat ik vele jaren in Canada cowboy ben geweest en in het hoge noorden jaagden wij zeer vaak op ijsberen in de winter.

— Laten wij verder gaan, vrienden, zei Raffles kortaf.

Na een kwartier zwoegen bereikten de drie vrienden de rand van de hoogvlakte.

Daar, ongeveer in het midden van het plateau, stond de vliegmaschine, nau-

welijks te herkennen, want het zeildoek verdween bijna geheel onder de dikke sneeuwlaag.

Maar dat was het niet wat aan de drie mannen een kreet van schrik en woede ontlokte.

Om de vliegmaschine bewogen zich langzaam vijf grote ijsberen, zich nu eens verheffend op de achterpoten en snuffelend aan het zeildoek, dan weer op een kort drafje om het ding heen lopend, dat hun nieuwsgierigheid had gaande gemaakt.

— Vooruit mannen, we moeten de dieren verjagen. Wie weet hebben wij al te lang getreuzeld, riep Raffles uit, terwijl hij zijn geweer van zijn schouder rukte en zo snel hij kon over de sneeuwvlakte vooruit snelde.

Brand en Henderson repten zich zoveel zij konden, en toen zij de vliegmaschine tot op ongeveer veertig meter afstand genaderd waren, knielden zij neer in de sneeuw, mikten zorgvuldig en legden met het eerste schot twee beren neer, terwijl Raffles een derde voor zijn rekening nam.

De beide andere monsters wachtten hun tegenstanders niet eens af, maar namen in allerijl de vlucht en waren binnen enkele tellen onder de rand van de hoogvlakte verdwenen.

De drie mannen ijlden op de vliegmaschine toe en uitten een kreet van schrik. De beren hadden, misschien aangelokt door de lucht van het geoliede hout, de schroef van het vliegtuig met nagels en tanden zo fel bewerkt, dat een van de bladen letterlijk tot splinters was gescheurd.

De Duivel der Lucht was in deze toestand onbruikbaar en zij hadden geen reserveschroef aan boord.

HOOFDSTUK V

HET VERLATEN HUIS

Enige minuten bleven de drie mannen zwijgend naar de vernielde schroef kijken.

Toen zei Raffles op ernstige toon:

— Dat is inderdaad een groot ongeluk, vrienden, maar wij hebben het voor een deel aan onszelf te wijten; wij zijn wel wat al te lichtzinnig te werk gegaan ditmaal. Klagen helpt niet. Wij kunnen van onze trouwe vliegmaschine geen gebruik maken. En of wij willen of niet, wij zullen met onze motorboot moeten vertrekken.

— Maar dat staat gelijk met zelfmoord, riep Brand verschrikt uit. Wij zullen tussen de ijsschotsen verpletterd worden en trouwens, wij zullen niet eens de kleine inham kunnen uitvaren, waar onze boot voor anker ligt.

— Wij moeten er uit, riep Raffles, bijna woest, terwijl hij de vuisten balde. Er moet een middel zijn; ik weet er een en als het moet dan zullen wij het toepassen. Kom mee, opdat wij de toestand kunnen opnemen.

Raffles begaf zich naar de zuidelijke rand van de hoogvlakte en de beide mannen volgden hem, zeer terneergeslagen door deze onverwachte tegenslag, die hen wellicht zou dwingen, wekenlang op dit eiland te vertoeven, totdat de zee weer ijsvrij zou zijn en de overtocht gewaagd kon worden.

Ook van de rand van de hoogvlakte kon men het zuidelijke gedeelte van de IJszee over een groot gedeelte overzien.

Raffles had een kijker voor het oog gebracht en tuurde er langdurig en

scherp door naar de gezichtseinder.

Eindelijk liet hij het instrument weer zakken en zei:

— Tot op een kilometer ongeveer van de kust is het ijsveld een aaneengesloten oppervlakte, maar daar voorbij zie ik drijfijis en verder in het zuiden is een brede vaargeul, en ik stel voor, om deze, zover als wij kunnen, af te varen.

— Maar hoe moeten wij die geul bereiken, riep Brand uit. Wij kunnen toch een motorboot van dertig ton niet over het ijsveld daarheen slepen?

— Neen, maar wij kunnen een geul er dooreen maken, antwoordde Raffles.

— Op welke wijze dan?

— Door het ijs over een oppervlakte van een kilometer op te blazen.

— Ik dacht wel, dat Mylord dat zou voorstellen, zei Henderson bedaard. Er is dynamiet in overvloed in de geheime bergplaats in de rots. Wij hebben wel vijf duizend meter geleidingsdraad goed opgeborgen en een groot aantal patronen en lonten. Ik geloof dat het middel van Mylord heel goed is toe te passen.

— Wij zullen het in ieder geval proberen, zei Raffles eenvoudig. Laten wij aanstonds aan het werk gaan. Charles, ga jij naar de hut en breng zoveel levensmiddelen als je kunt dragen, naar de motorboot. Wie weet hoe lang wij onderweg moeten blijven. Henderson en ik gaan naar de bergplaats in de rots en halen daar wat er nodig is. Wij voegen ons bij je op de plek, waar de motorboot voor anker ligt.

Aanstonds begaven de beide mannen

zich weer naar de rots op de oostkust, welke zij zoeven beklommen hadden en waar zich in een verborgen nis in de zijwand van de tunnel een bergplaats bevond, waar een paar honderd kilo dynamiet, geleidingsdraad en lonten waren opgeslagen.

Behoedzaam werd het gevaarlijke ont-ploffingsmiddel in twee keren weg gebracht, waarbij de geweldige kracht van Henderson goede diensten bewees en tenslotte was alles opgestapeld op een kleine landtong, die een kreek afsloot, waar van ruwe planken en halve boomstammen een soort boothuis was vervaardigd, onder welks dag de «Zee-meeuw», de ranke, snelle motorboot veilig voor anker lag.

Dit alles nam vrij veel tijd in beslag, en alvorens het werk voort te zetten, besloten zij, een stevige lunch te gebruiken, want daartoe zou de eerste uren zeker geen gelegenheid voor bestaan; zij zouden hun lichaamskracht ten volle nodig hebben, om de strijd met het ijs aan te binden.

Zij keerden dus weer naar de hut terug, nadat de gevaarlijke springstoffen zorgvuldig waren geborgen in het boothuis, en daar bereidden Henderson en Brand vlug en handig een warme maaltijd, die de mannen goed smaakte.

Er werd onder het eten al zeer weinig gesproken, want allen waren in een ernstige stemming.

Hun toestand was inderdaad niet van gevaar ontbloot.

Zij bevonden zich hier in het hoge Noorden, waar het menigmaal ver in April, ja zelfs begin Mei werd, vóór de zee weer bijna geheel vrij van ijs was.

Het vroor hier nog zeer hevig, en het gevaar was volstrekt niet denkbeeldig, dat de ijsschotsen zich vaster dan ooit aaneen zouden sluiten, zodat het onmogelijk zou zijn, met de kleine «Zee-meeuw» de open zee te bereiken.

Dit alles zou niets te betekenen hebben, wanneer slechts «De Duivel der Lucht» in staat ware geweest, de drie

mannen naar Engeland over te brengen. Een reis, die niet langer dan een paar uur op zijn hoogst had behoeven te duren.

Maar, zoals gezegd, de schroef van het toestel was zodanig vernield, dat er aan het gebruik van het vliegtuig niet te denken viel.

Wel waren er geconserveerde levensmiddelen op het eiland aanwezig, maar die zouden ten hoogste een paar weken strekken, en wanneer de koude nog feller werd en een paar maanden aanhield, wat dan?

Zij moesten dus alles in het werk stellen wat zij konden, om zo spoedig mogelijk van Schatkamer-Eiland af te komen, beter vandaag dan morgen, want morgen zou wellicht het open gedeelte in het ijsveld, dat omstreeks een kilometer verder begon, zich weer gesloten hebben.

Zodra de drie mannen de maaltijd gebruikt hadden, begaven zij zich allereerst naar de vliegmachine, en sleepten deze naar het midden van de hoogvlakte, waar zij haar bedekten met het zeildoek, hetwelk zij zorgvuldig bevestigden aan stevige pennen, door Henderson in de bodem geslagen.

De vleugels echter werden, uit vrees voor beschadiging, naar de hut vervoerd, waar zij ook beter bestand zouden zijn tegen de invloed van het weer.

Wat de vliegmachine zelf betreft, zij was goed verborgen onder het zeildoek, de eerste sneeuw zou dit bedekken en de vliegmachine totaal onzichtbaar maken en haar tevens beschermen tegen al te felle koude, die de minder robuste machinedelen zou kunnen benadelen.

Pas nadat Raffles zich overtuigd had, dat de kostbare machine zo goed beschermd was, als onder de gegeven omstandigheden mogelijk was, begaven de drie mannen zich weer naar de plek, waar de motorboot in haar boothuis lag.

Zij begonnen met het ijs weg te hakken rondom dit houten huisje en een geul te maken, waar dooreen zij de boot

naar buiten konden trekken.

Vervolgens begon het eigenlijke werk.

De geleidingsdraad werd eerst met het einde vastgemaakt aan de stam van een boom, die dicht bij de oever stond, en ontrold, waarbij de drie mannen zich ongestraft op de ijsvlakte konden wagen, die op de dunste plekken ruim anderhalve decimeter dik was.

Het was een meevaller, dat de geleidingsdraad lang genoeg was, om tot het open water te reiken, dat wil zeggen ruim een kilometer.

Hier werd de draad opnieuw bevestigd, en nu begon het moeilijke werk van het aanbrengen der dynamietpatronen, waarvan de drie mannen zich ruimschoots voorzien hadden.

Terug lopende, hakten zij om de tien meter een gat in het ijs, waarin de patroon moest passen zonder al te veel speling, en vervolgens werd de onstekingscapsule in verbinding gebracht met de geleidingsdraad.

Ieder van de drie mannen moest dus om de dertig meter een van deze openingen maken.

Op deze wijze werd de gehele rij dynamietpatronen aangebracht en het duurde bijna drie uren voor de laatste patroon, op twintig meter van de kust, dus op veilige afstand, met de geleidingsdraad in verbinding werd gebracht.

Raffles had intussen batterijen opgesteld, nodig voor het opwekken van de electriciteit en de beide uiteinden van de dubbele draad bevestigd aan de klemmen van het drukcontact.

Om half drie in de namiddag was alles gereed.

Raffles had bij zijn contactbord post gevat. Het ogenblik was aangebroken.

Hij greep het koperen hefboompje, sloot de stroom...

Een geweldige losbarsting volgde, die mijlen in het rond gehoord moest zijn en de walrussen en ijsberen zeker met grote schrik vervulden.

De uit elkaar gerukte ijsschotsen vlogen tot op een hoogte van vijftig meter

door de lucht en kwamen met een ontzettend geweld weer neer op het ijsveld, dat hierdoor nog meer vernield werd. Het water spoot over een lengte van een kilometer tot op grote hoogte op en het duurde enkele minuten voor alles weer tot rust was gekomen.

Maar toen slaakten de drie mannen een kreet van blijdschap. Tot op weinige meters afstand van de motorboot strekte zich een brede vaargeul uit, niet geheel vrij, maar waarin de ijsschotsen toch zo vergruizeld waren, dat het de « Zeemeeuw » niet moeilijk zou vallen, er zich een weg door te banen.

In allerijl werd de laatste ijssdam stuk gehakt en de motorboot de vaargeul binnen geduwd. De drie mannen scheepden zich in, Raffles nam aan het kleine stuurwiel plaats, Henderson keek de krachtige motor van het vaartuig nog eens goed na, en daarop stevende de « Zeemeeuw » voorzichtig haar weg kiezend door de vaargeul, die op de smalste plaatsen toch nog altijd meer dan acht meter breed was.

Er werd veel gevergd van de stuurmanskunst van Raffles, want nu en dan kwamen zware ijsschotsen aandrijven, welke men ontgaan moest, daar een botsing voor de ranke motorboot noodlottig zou kunnen zijn.

Toch was het zaak, zo spoedig mogelijk te trachten het open water te bereiken, want door de felle vorst zou de geul zeker binnen weinige uren weer zijn dichtgevroren.

Maar reeds kwam de open zee in zicht en een half uur, nadat de « Zeemeeuw » het eiland verlaten had, dreef zij op de golven van de Oceaan en slechts heel in de verte doemden hier en daar ijsbergen en grote schollen op.

Aanstonds voerde Raffles de snelheid van de boot zoveel mogelijk op, maar hij was al spoedig genoodzaakt zijn koers te wijzigen, die pal zuidelijk moest zijn, teneinde een geweldig grote ijsberg te ontwijken, die zijn weg scheen te willen versperren.

Maar een half uur later dreigde weer een hinderpaal van een andere aard.

Op nauwelijks een halve kilometer afstand van de motorboot doemde een ijsveld van reusachtige omvang op.

Links en rechts van de motorboot strekte het zich uit, zover de blik reikte.

Brand was in de korte mast van de motorboot geklommen, met zijn kijker gewapend; hij liet zich nu weer op het dek glijden en zei:

— Ben je van plan de boot over die ijsvlakte heen te duwen?

— Dat niet; we zullen haar eenvoudig op de sledeijzers zetten, die zich aan boord bevinden en het zeil hijsen. Het is een gelukkige omstandigheid, dat wij de wind recht van achteren hebben.

— Alles goed en wel, maar hoe krijgen wij de boot op het ijs?

— Dat zal gemakkelijker gaan, dan het op het eerste gezicht zal schijnen, antwoordde Raffles bedaard. Zoals je ziet steekt het ijsveld op de plek, welke wij thans naderen, hoogstens een decimeter boven de oppervlakte van het water uit. Wij hebben niet anders te doen dan over een breedte van twee meter ongeveer zoveel van het ijs weg te kappen, dat de motorboot er als het ware tegen op kan varen.

— Dan zul je de schroef vernielen, die zich bijna een halve meter onder water bevindt.

— Daarvoor bestaat volstrekt geen gevaar, want we zullen de motorboot, met behulp van haar eigen gangspil, langzaam en behoedzaam op het ijs trekken.

Onder het spreken had Raffles voorzichtig de boot op de ijsvlakte aangestuurd en de motor afgezet, waarna de « Zeemeeuw » zich zacht en zonder enige schok langs de rand van het ijsveld vlijde, dat hier scherp, als met een reusachtig mes, was afgesneden.

Henderson had met de lijn in de hand gereed gestaan op de voorplecht, hij sprong nu op het ijs, zorg dragend dat de boot niet meer kon afdrijven.

Met de lijn steeds in de hand, liep hij ongeveer dertig meter het ijsveld op, hakte daar een gat in het ijs en dreef er met geweld het gebroken uiteinde van een spar in, bijna zeven centimeter diep en zeker stevig genoeg om er het uiteinde van de lijn aan te bevestigen.

Hierna begaf hij zich weer aan boord, en daar het andere einde van de lijn om de gangspil bevestigd was, behoefde men nu verder niets anders te doen dan het ijs weg te hakken en met de handspaken, die daarvoor bestemd waren, de gangspil in beweging te brengen.

Met man en macht ging men aan het werk en een half uur later was er een hellend vlak ontstaan, waarlangs de motorboot als het ware op het ijsveld zou kunnen klauteren.

De « Zeemeeuw » werd nu met de voorsteven recht voor dit glijvak gebracht, en terwijl Brand post vatte bij het roer, grepen Raffles en Henderson ieder een handspak, zetten die in de gangspil en trokken uit alle macht.

De lijn van staaldraad stond strak als een snaar en een ogenblik bleek het alsof de « Zeemeeuw » op dezelfde plek zou blijven.

Maar eensklaps hief de voorsteven zich uit het water, gleed op het ijs en, langzaam voorwaarts getrokken, rustte zij enige minuten later veilig en wel, een beetje naar één zijde overhellend, op de dikke ijsschol, die haar gewicht met gemak bleek te kunnen dragen.

De beide sledeijzers werden nu te voorschijn gehaald en aan weerszijden onder de boot bevestigd. Nadat de lijn weer losgemaakt was, begaven de drie mannen zich aan boord en hesen 't zeil.

Nauwelijks was dit geschied, of het zeil bolde zich en als een pijl uit de boog, sneller zelfs dan de motor door het water kon voortbewegen, stoof de motorboot over het ijs.

In een oogwenk had de « Zeemeeuw » de weinige kilometers afgelegd en de vaart was op de laatste tientallen meters zó groot, dat de boot nog met een

sneltreinvaart over de spiegelgladde oppervlakte gleeed, toen Henderson reeds weer het zeil had gestreken.

Van tegenhouden was geen sprake en van sturen nog veel minder, en met schrik zagen de drie mannen de rand van het ijsveld met verbijsterende snelheid naderbij komen.

Enige seconden later plofte het motorjacht in zee, waardoor de golven meterhoog opsprongen. Maar het voortreffelijk gebouwde vaartuig hield goed stand, richtte zich op en dreef op de golven, zonder enig ander nadeel, dan dat er een hoeveelheid water binnen was gekomen, hetwelk Henderson echter snel uithoosde.

Men moest nu met de armen, in het ijskoude water gedompeld, de dikke touwen lossnijden, waarmede de sledeijzers aan de boot bevestigd waren geweest en ze weer aan boord trekken.

Door al dit oponthoud was de duisternis reeds gevallen, toen Raffles de motor opnieuw in beweging zette, daardoor genoodzaakt zijnde met de grootste behoedzaamheid verder te varen, daar een onverwachte ontmoeting met ijsschollen thans noodlottige gevolgen zou hebben.

Gelukkig bevond zich een sterk zoeklicht aan boord, die de omgeving tot op enige kilometers afstand helder verlichtte.

Langzaam werd de tocht voortgezet, maar gelukkig deden zich geen andere hinderpalen meer voor en Raffles durfde het er wel op wagen, de opvarenden enige nachtrust te gunnen, in dezer voege, dat telkens twee mannen zouden waken.

Er deed zich bij het verdere van de reis niets bizonders voor en laat op de avond voer de boot de haven van Hull binnen.

Zij meerden aan een van de jachtsteigers, de haven-formaliteiten werden vervuld en Brand, die tamelijk vermoeid was, meende niet anders, of Raffles zou nu aanstonds naar een hotel zoeken.

Maar het was, alsof de Grote Onbekende door een zonderlinge onrust werd voort gedreven. Hij had zijn horloge geraadpleegd bij het aan wal stappen en de drie mannen begaven zich rechtstreeks naar het station, waar zij nog juist bijtijds aankwamen, om de nachttrein naar Londen te kunnen halen.

Zij troffen een ledige coupé en sliepen bijna onmiddellijk in. Toen zij om zeven uur in de ochtend ontwaakten, reed de trein door, of liever over de voorsteden van de wereldstad.

Raffles en zijn beide metgezellen stegen aan het Kings Cross-station uit, maar verwisselden de trein slechts voor een auto, waarvan de chauffeur opdracht kreeg hen naar Woodford, een klein dorp op enige kilometers ten noorden van Londen, te rijden, waarbij het landhuis gelegen was, hetwelk Ella Manoury tot verblijfplaats strekte.

Het was negen uur in de ochtend, toen Raffles de chauffeur liet stoppen voor het lage hek, hetwelk het landhuis omringde.

— Blijf hier even op mij wachten, zei hij op zachte toon tot Brand.

Enkele minuten later keerde hij terug. Zijn gelaat was bleek en ernstig.

— Zij is er niet meer, Charles. Het huis is verlaten.

HOOFDSTUK VI

NASPORINGEN

Raffles stond slechts een ogenblik met het hoofd gebogen, maar toen hief hij het weer op en zijn ogen schitterden van ontombare geestkracht.

— Stap maar uit. Wij hebben de auto thans niet meer nodig, zei hij zacht.

Zodra de wagen uit het oog was verdwenen vroeg Brand :

— Wat denk je dan ?

— Ik denk, dat wij te laat zijn gekomen, dat is alles. De handlangers van Erle Wilson hebben stellig haar spoor hervonden en haar op een of andere wijze ,welke weet ik nog niet, weer in hun macht weten te krijgen.

— Wat denk je nu te doen ?

Onder het spreken waren de drie mannen langs het tuinpad gelopen en gingen om het huis heen, om, het voorbeeld van Raffles volgend, door het raam naar binnen te klauteren.

Allereerst begaf Raffles zich thans naar de eerste verdieping, waar zich enige logeerkamers bevonden ,waarvan de tijdelijke bewoonster er zeker een voor haar verblijf had uitgekozen.

Het waren drie ruime slaapkamers, die uitzicht gaven op de achterkant van het huis.

De linkse en de rechtse bleken niet gebruikt te zijn, maar zodra Raffles de middelste betrad, begreep hij aanstonds alles.

Ella Manoury had blijkbaar deze kamer in gebruik gehad, en hier moest zij zijn overvallen door de schurken, die haar hadden ontvoerd ; het bed was beslapen en naar de toestand van het beddegoed te oordelen, had zij nog getracht tegenstand te bieden.

Raffles keek om zich heen, naar beneden in de tuin, en had al spoedig dit voorwerp ontdekt. hetwelk de ban-

dieten daar waarschijnlijk weer was neergelegd, nadat zij er gebruik van hadden gemaakt.

— Zij zijn dus met behulp van die ladder hier binnen gedrongen! zei Raffles op gedempte toon.

Hij haalde zijn vergrootglas te voorschijn en bekeek de indrukken van de voetstappen op de vensterbank.

Toen hij zich weer opgericht had, na over de modderige indruk te hebben heengewreven, lag er een uitdrukking van voldoening op zijn gelaat, en hij riep uit:

— Alle hoop is nog niet verloren, Charles. Te oordelen naar de vochtigheid van deze voetafdruk, moet de ontvoering vannacht hebben plaats gehad! O, hadden wij toch maar wat meer spoed gemaakt, dan hadden wij dit kunnen voorkomen!

— Zeggen die afdrukken je niets meer, Edward? vroeg Brand.

— Ja, dat doen zij zeker! Er is een man bij geweest met zeer grote voeten; dat zou zelfs een pasbeginnende detective je kunnen zeggen. En er moeten minstens drie kerels aan het werk zijn geweest, want er zijn tevens zoveel verschillende afdrukken. Doe mij een genoegen, en zoek eens het vertrek rond, of je geen andere sporen van hun aanwezigheid kunt ontdekken. Henderson zal je daarbij wel helpen. Ik ga naar beneden, om te kijken of ik daar niets naders kan bespeuren. In ieder geval kan ik je nu wel zeggen, dat de ontvoeders Ella Manoury niet langs de ladder het huis hebben uitgebracht, maar door de voordeur, kijk maar, op de lichte vloermat zijn duidelijk modderige voetafdrukken zichtbaar, die recht naar de gangdeur leiden.

Raffles opende deze deur en betrad de gang, steeds de blik op de vloer gevestigd houdend, daalde vervolgens de trap af, bereikte de vestibule, opende de voordeur en stond toen op het tuinpad, dat naar het kleine hek leidde.

Hij bukte zich en bleef geruime tijd in dezelfde houding staan, om de zwarte aarde vlak naast 't pad te onderzoeken.

Hij begaf zich weer naar de slaapkamer, waar hij Brand en Henderson ijverig bezig vond met het doorzoeken van het vertrek, en vroeg:

— Heb je iets van waarde ontdekt?

— Niets van betekenis, Edward! antwoordde Brand teleurgesteld.

— Heb jij iets ontdekt, Edward?

— Alleen dit, dat er bij de troep een grote, zware kerel geweest moet zijn, waarschijnlijk dezelfde met de grote voeten, en die een zware last heeft gedragen, denkkelijk de ontvoerde vrouw, want hij is een paar malen naast het pad gestapt, en zijn voeten hebben daarbij zeer diepe indrukken gemaakt, veel dieper dan die van zijn metgezellen, en de hakken verreweg het diepst, zoals altijd het geval is bij iemand, die iets zwaars in de armen draagt, en dus het zwaartepunt van zijn lichaam meer naar achteren moet verplaatsen. Ik kan echter niet zeggen, dat wij veel aan die wetenschap hebben, mijn waarde!

— Met welk voertuig zouden zij haar hebben weggebracht?

— Met een auto; daaraan valt niet te twifelen!

— Geloof je dan ook niet, Edward, dat dit onderzoek met grote moeilijkheden gepaard zal gaan?

— Zonder enige twijfel, maar ik denk er niet aan het nu reeds op te geven. Wij zullen ons vermommen, Charles, mijnentwege als landarbeiders, en wij zullen, allereerst in de richting van Londen, overal navraag doen, en misschien ontdekken wij op die wijze wel iets.

Wanneer Raffles zich iets dergelijks voornam, dan aarzelde hij ook niet, en

zo togen reeds een half uur later de drie mannen allen in verschillende richtingen er op uit, teneinde voorzichtig navraag te doen, en hier en daar te informeren, of men ook een vreemde auto had gezien, die snel in de richting van Londen reed, vroeg in de ochtend, toen het nog duister was.

Vier uur later kwamen de mannen bijeen in het landhuis van graaf Palmhurst.

Zij waren vermoeid, terneergeslagen en zwijgzaam; hun pogingen waren vruchteloos geweest, men had hen volstrekt niets kunnen mededelen, wat van enige waarde was geweest.

Het middagmaal werd zwijgend gebruikt, en allen waren onder de indruk van hun vruchteloze pogingen.

Onmiddellijk nadat het maal gebruikt was, begon Raffles de voortuin opnieuw te onderzoeken, met een ontembare wilskracht en vastbesloten om het uiterste te beproeven.

Na ongeveer tien minuten trad hij haastig het huis weer binnen, en zocht Brand op, die al weer in de slaapkamer aan het speuren was.

— Waar is Henderson?

— Hij is in de tuin, achter het huis!

Raffles trad voor het raam, stak twee vingers van de rechterhand in de mond, en liet een schel gefluit horen.

Een paar seconden later klonk de zware stem van Henderson uit de tuin:

— All right, Mylord!

— Kom eens hier, James!

De reus ging het huis binnen, en stond een ogenblik later tegenover Raffles.

— Wij hebben hier immers een motorrijwieltje, James, vroeg Raffles.

— Ja, Mylord, er staat een Norton in de garage.

— Goed zo! Rijd zo vlug als je maar kunt naar ons huis in de Cromwellstreet, James, keer terug met een snelle auto, maar vergeet niet, de hond Busto mee te brengen!

— Je hebt dus iets gevonden, waaraan je de hond lucht kunt geven? riep

Brand verheugd uit.

— Dit hier! zei Raffles, en hij hield een bemodderde handschoen omhoog, die blijkens zijn grootte had toebehoord aan dezelfde man, die op het bezit van zulke reusachtige voeten kon bogen.

Zonder een woord te zeggen, verliet Henderson het vertrek, en een ogenblik later hoorden de beide vrienden het machtig gedreun van de sterke motor, dat zich snel verwijderde.

Nog geen vol uur klonk het geluid van een snel naderende auto, het was Henderson, die terug keerde.

Een ogenblik later hadden allen, nadat de lichten in het huis gedoofd en de deuren en ramen zorgvuldig gesloten waren, het landhuis verlaten.

Zodra zij op de weg waren gekomen, liet Raffles Busto aan de handschoen ruiken, en het schrandere dier liep, even zacht blaffend, heen en weer en liep toen in de vallende duisternis zo snel de weg naar Londen op, dat Raffles, die hem aan de lijn had gelegd, moeite had hem in bedwang te houden.

Henderson had achter het stuurwiel van de auto plaats genomen en volgde nu langzaam.

De tien kilometer werden in nog geen zeven kwartier afgelegd, en nog altijd liep de hond rechtdoor, volgde de hoofdstraat van een paar voorsteden, en scheen zich om niets te bekommeren dan om het spoor, hetwelk hij volgde.

Maar nu werden de straten talrijker, het verkeer werd levendig, de zijstraten en pleinen vermeerderden zich telkens en eindelijk moest Busto het opgeven in de wereldstad waar hij het spoor bijster was geworden...

Hij jankte klagend, en ging eensklaps midden op de weg zitten, om Raffles met

zijn verstandige ogen smeekend aan te zien, als vroeg hij hem om vergiffenis.

Maar Raffles streelde het dier liefkozend over de schrandere kop en zei:

— Geen andere hond zou je dit hebben nagedaan, Busto! Je hebt jezelf niets te verwijten; je hebt gedaan wat je kon!

Raffles wierp een blik om zich heen, keek naar het naambordje op de hoek van de straat, en eensklaps scheen hem iets in te vallen.

— Weet je waar de Cromwell-Street ligt, Charles? zo wendde hij zich tot de jonge man, die met zorgelijk gelaat in het rond keek.

— De Cromwell-Street? Maar, beste Edward, zou ik de straat niet kennen, waar ons huis staat? Het is hoogstens twintig minuten opens hier vandaan! antwoordde Brand.

— Waarom vraag je dat?

— Omdat de hond ons zonder aarzelen tot op deze plek heeft gebracht, en omdat in de Cromwell-Street ook een zeker Hopkins woont; de vriend en beschermer van Wilson, die hem het laatst gehuisvest heeft, voor hij naar Amerika de wijk nam! Wij gaan er onmiddelijk heen, Charles, daar valt mij in, dat het volstrekt niet ondenkbaar is, dat de bandieten de jonge vrouw naar het huis van die intieme vriend van Wilson hebben gebracht!

Op dit ogenblik liep er een luid schreeuwende krantenjongen voorbij, die uit alle macht gilte:

— Een gevaarlijk misdadiger door een auto gedood! De aanvoerder van een moordenaarsbende, Erle Wilson, door een locomotief verpletterd! John Raffles, de Gentlemen-Inbreker in New-York gezien!

HOOFDSTUK VII

GERED !

Een oogenblik stonden de drie mannen als aan de grond genageld, luisterend naar deze noodlottige tijding, die Ella Manoury de dood zou brengen.

Toen werden zij allen door dezelfde gedachte bezielde, zij moesten optreden voor het te laat was !

— James, onmiddelijk naar de Cromwell-Street, zo snel als de wagen wil lopen, maar stop een paar huizen vóór de woning van Hopkins, je weet wel, waar mevrouw Manoury gewond werd, beval Raffles, en het volgende oogenblik raasde de auto weg.

Nog geen tien minuten later had de auto de Cromwell-Street bereikt, en stopte nu op ongeveer vijftig meter van een deftig huis, waar een zeer gevaarlijk man woonde, een zekere Hopkins, die, zonder dat iemand behalve Raffles en Ella Manoury het wisten, Erle Wilson onder zijn dak had gehuisvest, toen deze moordenaar en dief door de politie werd gezocht.

Raffles stond stil voor het huis, juist naast dat van Hopkins gelegen, en belde aan.

De deur werd geopend door een huisknecht, die de drie bezoekers verbaasd opnam.

— Is dokter Mushgrave thuis, vriend? vroeg Raffles, die naam en titel op het koperen naambord gelezen had. Wij wensen hem aanstonds te spreken. Wij zijn detectives.

De bediende liet met een tamelijk verschrikt gezicht de drie mannen en de hond binnen en geleidde hen naar de wachtkamer van de geneesheer, die een oogenblik later zelf binnentrad, minstens even verwonderd als zijn huisknecht, en op Raffles toetrad met de vraag:

— Wat zegt mijn bediende, heren? Zijt gij detectives?

— Hier is mijn aanstelling, dokter !

antwoordde Raffles, en hij liet de geneesheer het document lezen, waarop hij vervolgde:

— Sta mij toe kort te zijn, dokter! Gij zijt de buurman van een hoogst gevaarlijk individu! Ik meen Hopkins, de makelaar! Natuurlijk hebt u reeds in de avondbladen gelezen, dat Erle Wilson, de langgezochte misdadiger, eindelijk te New York door zijn noodlot is achterhaald. Welnu, die Hopkins was een intiem vriend van hem, en heeft hem gehuisvest, kort voordat hij naar Amerika de wijk nam.

— Wat zegt gij daar? riep de geneesheer in de grootste verbazing uit. Weet gij het zeker?

— Er valt niet aan te twijfelen, dokter! Op dit oogenblik bevindt zich, naar ik reden heb te vermoeden, een jonge vrouw in de macht van die ellendeling, en zij verkeert in het grootste gevaar, want zij is het geweest, die voor het eerst de politie op het spoor bracht van Erle Wilson.

— Maar in welk opzicht kan ik u daarbij van dienst zijn? vroeg de geneesheer verwonderd.

— Beantwoord slechts deze ene vraag, dokter, bevindt er zich een tuin achter uw huis?

— Ja zeker !

— Dan hebben wij niet anders te doen, dokter, dan u verlof te vragen, over die scheidingsmuur te mogen klimmen. Wij kunnen dan aan de achterzijde, zonder dat het gemerkt wordt, zijn huis binnendringen en hem overrompelen!

— Als het anders niet is, mijnheer, ga dan gerust uw gang! riep de geneesheer uit.

En de geneesheer ging de drie mannen voor door een aantal gangen, naar de achterdeur van het huis, welke hij

voorzichtig opende, en toen fluisterend zei:

— Daar staat een klein leertje, dat gij kunt gebruiken. Ik wens u goed succes toe!

— Dank u, dokter!

Met deze woorden verdween Raffles in de duisternis, met de hond op zijn arm en gevolgd door zijn beide metgezellen, terwijl de geneesheer de deur weer zacht achter hen sloot.

De achterzijde der meeste huizen was volkomen duister, maar op de tweede verdieping van het huis van Hopkins meende Raffles een lichtschijnsel door een kier van een gordijn te zien dringen.

Met behulp van het kleine trapleertje beklommen de drie mannen de muur en lieten zich aan de andere kant, zonder gerucht te maken, in de zachte aarde van een bloemperk vallen.

De drie mannen overtuigden zich dat hun revolvers geladen waren, en Raffles haalde uit een lederen tas enige voorwerpen, waarvan hij de kracht aanstonds beproefde op de achterdeur van het huis, na zich deugdelyk te hebben overtuigd, dat er zich geen alarminrichting aan bevond.

Binnen vijf minuten tijds had hij met behulp van een eigenaardig gevormd cirkelzaagje het bovenste paneel uit de deur gezaagd, waarvan het gat groot genoeg was om zelfs aan Henderson doortocht te verlenen.

Toen zij allen binnen waren, vroeg Brand:

— Hoeveel bedienden houdt de vent er op na?

— Ik meen mij te herinneren, dat er, behalve een oude huishoudster, die op dit uur natuurlijk al lang op één oor ligt, alleen nog maar een huisknecht, een dienstmeisje en een kok is, maar die laatste slaapt niet in het huis.

— Hoe moet het met het dienstmeisje, en de bediende?

— O, als die maar eenmaal weten, wie en wat hun meester eigenlijk is, zullen zij wel op onze hand zijn.

Raffles zou spoedig gelegenheid hebben, om dit proefondervindelijk te bewijzen, want de drie vrienden waren nauwelijks de gang ten einde geslopen, toen er eensklaps een deur van een dienstbodenvertrek openging en er een man op de drempel verscheen, gekleed in een rood en wit gestreept buisje, met koperen knopen versierd.

Hij wilde een kreet van schrik uiten, maar Raffles legde hem bijtijds de hand op de mond, en zei:

— Geen geluid, vriend! Geen syllabe, wat ik je verzoeken mag! Je hoeft je volstrekt niet ongerust te maken; je loopt niet het minste gevaar! We komen niet voor jou, we komen om je meester!

— Maar die is niet thuis, zei de knecht verbouwereerd, zodra Raffles zijn hand van zijn mond nam.

— Niet thuis? herhaalde Raffles teleurgesteld. Weet je het wel zeker?

— Mijnheer zei een half uur geleden, dat hij uitging. Maar wat wilt u dan toch van hem?

— Je meester, goede vriend, is een van de grootste schurken, die er hier in Londen op twee benen rond lopen! Wij zijn detectives, en wij komen het heerschappij arresteren en de vrouw bevrijden, die zich hier in zijn macht moet bevinden!

— Een vrouw? hernam de huisknecht, terwijl hij Raffles ongelovig aankeek. Gij drijft de spot met mij. Er is hier in het geheel geen vrouw!

Dit was een nieuwe slag voor Raffles, want een blik op het onnozele gezicht van de bediende was voor hem voldoende geweest, om hem de overtuiging te geven, dat deze man zeker niet de medeplichtige was van Hopkins.

Wat hij zei was dus waarheid.

Maar, het was volstrekt niet onmogelijk, dat de bandieten de ontvoerde vrouw hadden binnengebracht, zonder dat de bediende er iets van had gemerkt.

In ieder geval wilde Raffles zich zekerheid verschaffen.

Hij liet de verschrikte man zijn aanstelling zien als detective en hernam:

— Wij zullen in ieder geval het huis moeten doorzoeken. Zijt gij de enige bediende, die hier is?

— Ja mijnheer! Het dienstmeisje heeft haar vrije avond en de huishoudster ligt reeds lang in bed.

— Denkt gij dat het mogelijk is, dat uw meester in huis is, zonder dat gij het weet?

— O, ja! Dat is heel goed mogelijk, mijnheer! Het huis is groot genoeg en er is nog een ingang terzijde, waardoor mijnheer kan zijn binnengekomen!

— Dan weet ik genoeg! Blijft gij hier totdat wij u roepen! En maak niet het minste gerucht, dat die schurk zou kunnen waarschuwen, anders krijgt gij met de politie te doen.

Raffles wenkte zijn beide metgezellen en allen bestegen de smalle trap, die blijkbaar voor de bedienden bestemd was.

Zij bereikten nu een breed portaal en stonden stil, om naar de geruchten binnenshuis te luisteren.

Daar zij echter niets vernamen, bestegen zij de hoofdtrap.

Toen legde Raffles waarschuwend de wijsvinger tegen de lippen; zijn scherp gehoor had enig gerucht gehoord: het kwam van de achterzijde van het huis, waar zij zoeven het lichtschijnsel hadden waargenomen.

Snel en onhoorbaar stonden zij opnieuw stil voor een grote, gesloten deur.

En zo duidelijk, alsof zij zich in het vertrek bevonden, hoorden zij de volgende woorden, uitgesproken door een oude man, wiens stem van lage harts-tocht beefde:

— ...je zult dus sterven, Ella Manoury, en daarna zul je spoorloos verdwijnen, hi, hi! Maar eerst..., eerst wil ik

van je schoonheid genieten! Ja, kijk mij maar aan met je mooie zwarte ogen, als een felle tijgerin! Je bent in mijn macht, je mond is gesloten, je zult de mijne zijn, of je wilt of niet en dan zul je boeten voor het verraad jegens de bende. En voor de dood van onze chef!

Het geluid van een worsteling klonk...

Raffles greep de kruk van de deur...

Zij was gesloten!

— Druk eens die deur even in, James! beval Raffles kortaf.

De reus aarzelde geen seconde.

De drie mannen stormden naar binnen.

Op een sofa, de armen gebonden, de mond met een doek gekneveld, lag Ella Manoury; vóór haar stond Hopkins, de vriend van Wilson en hij zag er waarlijk afzichtelijk uit, met zijn verwrongen gezicht, het schuim op de lippen, half over de ongelukkige vrouw heengebogen.

Met een woeste kreet wendde hij zich naar de deur.

Hij tastte naar zijn revolvertas, onder de linkeroksel, de ogen met bloed belopen, maar vóór hij het wapen kon trekken, was Henderson bij hem...

De reus tilde de ellendeling van de vloer en wierp hem met zoveel geweld tegen de muur, dat hij roerloos bleef liggen.

In een oogwenk had Raffles Ella bevrijd, die slap tegen hem aanviel, bewusteloos van angst, en de plotselinge vreugde over zijn komst.

— Neem dat menselijke vod op, James! beval Raffles, naar de op de grond liggende schurk wijzend. Wij zullen hem even op Scotland afleveren, met een klein briefje van mijn hand er bij! En wat deze vrouw betreft, ditmaal zal ik haar op een plek weten te brengen, waar de schurken haar nooit zullen kunnen vinden!

DE VOLGENDE
AFLEVERING BEVAT

Misdadige Onschuld

72.216 - LIMBURGSCH Drukkerijen, N. V.
HASSELT.

Gedrukt in België.

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij «In den Ouden Windmolen», Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis	2078. — De Raadselachtige Moord
2002. — De gestolen Dolk	2079. — Een Avontuur in China
2003. — Een Inbraak met gevolgen	2080. — De Verborgten Schat
2005. — Zonderlinge Epidemie	2081. — De Chinese Schatkamer
2006. — Een droeve Huwelijksdag	2082. — De Bende van de Gouden Ster
2007. — De Wraak der K. K. K.	2083. — Sensatie in de Opera
2008. — Twee Doodsvijanden	2084. — De Folterkelder
2009. — De Meester herleeft	2085. — De Bedrieger bedrogen
2010. — De Bende v.d. G. Sleutel in de val	2086. — De Geheimen van Parijs
2011. — Raffles en Amor	2087. — Speelzucht en Misdaad
2012. — Nicholson juicht te vroeg	2088. — De Diamanten Spin
2013. — De Broeder van Nicholson	2089. — Een duivelse Uitvinding
2014. — Avontuur in België	2090. — Parijse Autobandieten
2015. — De Moord in Kamer 13	2091. — Het Trio Desmond
2016. — Aan de Marteldood ontsnapt	2092. — Een Sensationele Bokswedstrijd
2020. — Bloed en Goud	2093. — Als het Goud lokt
2021. — De buitenste Duisternis	2094. — Sneeuw, Goud en Bandieten
2022. — De Waanzinnige	2095. — Wie was de Derde Man?
2023. — De gestolen claim	2096. — Het Kostbare Fabrieksgeheim
2024. — De Bergduivel	2097. — De Ontvoerde Diplomaat
2025. — De Goud-fee	2098. — Rumoer om de Derby
2026. — Onrust op Holderness Hall	2099. — Gevaren van de Wereldstad
2027. — Het Geheime Document	2100. — Moderne Piraten
2028. — De Redding van «Goudhaar»	2101. — Het Filmkasteel
2029. — «Goudhaar»	2102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt
2030. — De Smokkelkoningin	2103. — Een Onderaards Drama
2031. — De Misdaad in de trein	2104. — De Verzonken Metropolis
2032. — De Revue-Girl	2105. — De Vreemde Chauffeur
2033. — Professor Shirley	2106. — De Moord in het Cabaret
2034. — De Kit van Wong Li	2107. — De Negende Steen
2035. — De Gewaande Radjah	2108. — Onraad in Hollywood
2036. — De Geheimzinnige Tempelstad	2109. — Ossenkop; gang 5
2037. — De Duivels van de Gele Zee	2110. — De Bende van de «De Ratten»
2038. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi	2111. — Het Avontuur in Hollywood
2039. — Vijftig tegen één	2112. — De Bende van de Gouden Spin
2040. — Ilona, de avonturierster	2113. — Irma Sandrina
2041. — De Kelder des Doods	2114. — In de val gelokt
2042. — De onverwachte terugkeer	2115. — Om een kwart millioen dollars
2043. — Rode Bill krijgt een lesje	2116. — De Giftgas-centrale
2044. — De Stem van het Verleden	2117. — Een mislukte ontvoering
2045. — Zwarte Anna	2118. — De Verdwenen Kleindochter
2046. — Het Juweel van Prins Omar	2119. — Helicopter-bandiet
2047. — Gevaarlijk spel	2120. — De Verraderlijke Huisknecht
2048. — Het Goud van de Metropolitanbank	2121. — Vrouwelijk Lokaas
2049. — De Bende van Myra Bonati	2122. — Het Drama op de Brooklyn Bridge
2050. — Merry-Kid de verklikker	2123. — In het Hol van de Leeuw
2051. — Het Verlaten Slot	2124. — Een Patient verdween
2052. — De Riolen van Parijs	2125. — De Geheimzinnige Liftkoker
2053. — Rovers en Verraders	2126. — De pseudo uitvinder
2054. — Een documentenjacht	2127. — De Zwarte Kaper
2055. — De Verijdelde Ontvoering	2128. — Moderne Schatgravers
2056. — Liefde, Paarden en Bandieten	2129. — Liefde en Kunst
2057. — Een Mislukte Samenzwering	2130. — De Moord in Kew Gardens
2058. — De Kooi des Doods	2131. — De Tijdbom
2059. — Jacht op Fortuin	2132. — Antiquiteiten en Liefde
2060. — De Gouden Wisselbeker	2133. — De Verijdelde Ontvoering
2061. — Een Fatale Vrouw	2134. — Drie Hotelratten
2062. — Een moderne Blauwbaard	2135. — Het Nieuwe Bendehoofd
2063. — Een Geheimzinnige Moord	2136. — De Bloedraad
2064. — Een Spaans Drama	2137. — Een merkwaardig Duel
2065. — Een merkwaardige diefstal	2138. — Giftgasbandieten
2066. — Spoken op Marshy Manor	2139. — Een wanhopige ontsnapping
2067. — Chantage en Hypnose	2.140. — De Erfenis der Caraïben
2068. — De Lekstem van het Goud	2.141. — Het Drama in Cromwell Street
2069. — Het Geheim van de Boekenkist	2.142. — Het einde van een schurk
2070. — Het Revolutie Complot	2.143. — In het barre Noorden
2071. — Het Verlaten Huis	
2072. — Het Spel met de Dood	
2073. — Het Verstoorde Feest	
2074. — Russisch Goud	
2075. — Een Moderne Robinson	
2076. — De Moord in Fenchurch Street	
2077. — Het Vioolwonder	

IN VOORBEREIDING :

2144. — Misdadige Onschuld
2145. — De Duivel in de Vrouw
2146. — Het Spook van Sèvres